Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 13

GEGUŽĖ – BIRŽELIS

2011

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek šis aplinkraštis kainuoja. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie jam padėtų plėsti Jėzaus karalystę įvairiausiais būdais: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai,

Paskutiniųjų mėnesių įvykiai Bažnyčioje parodo, kaip stipriai Bažnyčios hierarchai yra užkietėję klaidose, kurios ėmė niokoti Bažnyčią ypač po Vatikano II Susirinkimo.

Kai kurių įvykių apžvalga

Tuo metu, kai daugelyje šalių regime vis didesnį krikščionių, o ypač katalikų, persekiojimą, popiežius savo 2010 m. gruodžio 8 d. kalboje išreiškė mintį, kad religijų laisvė esanti kelias į taiką. Tačiau kiekvienas, kam rūpi objektyvi tiesa, gali suprasti, jog šis naujas Bažnyčioje įsigalėjęs mokymas ne tik paskatino milijonus katalikų atsimesti nuo tikėjimo, bet ir pažadino naujus katalikų, kurių jau nebegina įstatymai, persekiojimus[1].

Be to, 2011 m. sausio 1 d. popiežius paskelbė norįs dalyvauti naujame tarpreliginiame susitikime Asyžiuje[2]. *Net italų intelektualai, paprastai visuomet ginantys tarpreliginį dialogą, prakalbo apie tai, kad, nepriklausomai nuo susitikimo rengėjų intencijų ir pareiškimų, 1986 m. religijų susitikimas Asyžiuje katalikiškajam pasauliui padarė didžiulę, neatitaisomą žalą paskatindamas indiferentizmą ir reliatyvizmą. Tai, kas anuomet ten vyko ir per spaudą bei televiziją buvo plačiai išreklamuota visame pasaulyje, daugeliui tikinčiųjų asocijuojasi su vieninteliu dalyku: religiniu indiferentizmu, kuris mažai kuo skiriasi nuo ateizmo.*

Paskui šių metų sausio 16 d. popiežius Benediktas XVI pareiškė, jog „džiaugiasi galįs savo mylimą pirmtaką Joną Paulių II paskelbti

---

[1] Daugiau apie religijų laisvę skaitykite mūsų žurnale „Pulkim ant kelių", Nr. 28, kurį galite įsigyti Šv. Kazimiero priorate. Visi „Pulkim ant kelių" tekstai skelbiami int. svetainėje www.fsspx.lt.

[2] Šeštadienį, švęsdamas pasaulinę taikos dieną, Benediktas XVI pasakė, kad spalio mėnesį jis kaip piligrimas keliaus į Asyžių, kviesdamas kitų konfesijų krikščionis, kitų pasaulio religijų vadovus *„ir visus geros valios žmones prisiminti istorinį mano pirmtako gestą ir visų religijų išpažinėjus iškilmingai atnaujinti **savo įsipareigojimą išgyventi savo tikėjimą kaip tarnystę taikai"**.*

palaimintuoju". Kalbėdamas lenkų piligrimams, jis buvusį popiežių pavadino „tikėjimo, tiesos ir laisvės vadovu".

Priešingai, galime tvirtai teigti, kad Jonas Paulius II buvo medijos ir ekumenizmo popiežius, per kurį Bažnyčia prarado nepaprastai daug antgamtinės dvasios. Tai nusipelno ne pagarbos, bet oficialaus pasmerkimo. Tikroji šios beatifikacijos priežastis – noras paskelbti jį moderniųjų laikų ir naujosios religijos, prieštaraujančios dvidešimčiai Katalikų Bažnyčios amžių, pranašu.

Visi šie veiksmai pažeidžia Dievo garbę ir kenkia sielų išganymui bei Kristaus karalystės išplitimui – ypač todėl, kad juos atlieka popiežius, garsėjantis konservatyviomis pažiūromis. Negalime tylėti, juo labiau teisinti tokių veiksmų, kai trypiama Dievo garbė, žeminama Bažnyčia, rizikuojama katalikų tikėjimu ir paralyžiuojamas netikinčiųjų atvertimo darbas. Šitaip elgdamiesi visiškai klaidingai suprastume paklusnumą ir pagarbą Bažnyčios autoritetams.

Šie įvykiai yra didžiulis papiktinimas

Mes esame pasipiktinę pakartotiniu visų religijų susitikimu Asyžiuje ir asmens, kuris buvo pirmasis tokių susitikimų iniciatorius, beatifikacija.

Kaip gali Kristaus atstovas kviesti bendrai maldai klaidingų religijų atstovus?

Ar jis netiki, kad mūsų Viešpats Jėzus Kristus, paaukojęs save už mus ant kryžiaus, yra vienintelis Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių (plg. 1 Tim 2, 5)?

Ar jis nežino, kad skatindamas kitus melstis netikriems dievams taip pat nusideda pirmajam Dievo įsakymui?

Ar jis nepastebi, kad nepaisant to, kaip bepateisintų savo veiksmus, jie sukelia įspūdį, esą visos religijos yra vienodai geros? Kaipgi nesipiktinti tokiu sumanymu!

Kristus, pasaulio Viešpats, bus savo vietininko viešai pažemintas ir išniekintas. Katalikų tikėjimas atsidurs dideliame pavojuje. Klaidingos religijos bus sustiprintos...

Jau Pijus XI savo laiku, 1928 m. sausio 6 d., enciklika „Mortalium animos" iškilmingai pasmerkė ekumeninius

susirinkimus: „Iš tiesų šios teorijos šalininkai ne tik kad visiškai klysta, bet dar ir iškreipdami tikrosios religijos sąvoką jos išsižada ir pamažu nukrypsta į natūralizmą ir ateizmą. Išvada aiški: solidarizuotis su tokių mokymų šalininkais ir skleidėjais reiškia visiškai nutolti nuo dieviškai apreikštos religijos [...] Ar mes galėtume pakęsti, – tai būtų neteisumo viršūnė – kad tiesa, dieviškai apreikšta tiesa, būtų paversta susitarimo dalyku?“[1]

Tai Pijaus XI žodžiai. Ir jis rašo tik apie ekumeninius, o ne apie tarpreliginius susitikimus, kokie vyko Asyžiuje! Tačiau dabar – ir tai daug rimčiau – popiežius kviečia klaidingų religijų atstovus kartu melstis vienoje vietoje!

Todėl visiškai suprantama monsinjoro Lefebro (Lefebvre) 1986 m. gruodžio 2 d. reakcija: „Viešoji nuodėmė tikrajam Dievui, Įsikūnijusiam Žodžiui ir Jo Bažnyčiai priverčia mus sudrebėti iš siaubo. Jonas Paulius II skatina netikras religijas melstis savo netikriems dievams. Tai nesuvokiamas, iki šiol nematytas skandalas.“[2]

Jei tokie veiksmai mūsų nepiktina, vadinasi, mes jau tapome abejingi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbei ir Jo karalystei. Kaip galime išlikti ramūs matydami, kad Kristaus vietininkas nebetiki, jog taika visuomenėje tegali būti Kristaus, tikrojo Dievo ir tikrojo žmogaus, karalystės vaisius? Kaip tai įmanoma, kad popiežius prisideda prie tų, kurie ne tik atmeta Kristaus karalystę, bet ir daugelį amžių iki pat šiandien persekioja šios karalystės narius? Kokia sumaištis kils matant, kad Kristaus vietininkas klaidingų religijų maldoms teikia tokią pat reikšmę kaip ir maldoms, nukreiptoms į Jėzų Kristų, vienintelį pasaulio Išganytoją.

Atgailos būtinybė

Tokie paklydimai turėtų mumyse pagimdyti gyvą troškimą atlyginti Dievui už šiuos sunkius prasižengimus bei jų pasekmes.

---

[1] Knygų serija „Bažnyčios Mokymas“, II kn. „Apie Bažnyčią“, nr. 98 ir 106.

[2] „Aplinkraštis“, Nr. 13, p. 22.

Asyžiuje bus kalbama apie Dievą, tačiau kiekvienas jį įsivaizduos taip, kaip norės. Nebus meldžiamasi tikrajam Dievui ir pasaulio Išganytojui Jėzui Kristui šventojoje Ostijoje.

Kiekvienas iš mūsų galėtų prisidėti prie šio atlyginimo eucharistiniu pamaldumu, taip pat asmeninėmis aukomis ir maldomis. Tapkime kaip Veronika, kuri guodė Viešpatį šiam nešant sunkų kryžių.

Galų gale tokiomis aplinkybėmis labai svarbu melsti ištikimybės Bažnyčiai malonės. Pažįstame sielų, kurios dar vakar viską gerai suprato, tačiau šiandien jų dvasia atrodo lyg aptemusi. Kodėl tyli vyskupai? Kodėl tyli kunigai? Kodėl tyli katalikai?

Melskime Nekaltąją Marijos Širdį, šv. Juozapą, Bažnyčios globėją, šv. arkangelą Mykolą, kad visuomet liktume ištikimi Jėzaus Kristaus garbės gynėjai!

Būkime tiesos apaštalai

Šią valandą, kai tamsa vis labiau supa žemę, privalome būti tiesos apaštalais, kad neštume šviesą visoms geros valios sieloms. Tai nereiškia, kad turėtume agresyviai pulti klystančius Bažnyčios autoritetus. Tai reiškia, kad turėtume demaskuoti klaidą ir garsiai skelbti tiesą. Tai reiškia, jog turėtume nušluostyti kruviną mūsų Viešpaties veidą, kad visi vėl išvystų Jo grožį, Jo tyrumą, Jo dieviškąją didybę.

Atsakymas į kai kuriuos prieštaravimus

1. Kai kurie žmonės sako: „Religija turi didžiulę įtaką žmonėms, todėl labai svarbu, kad visos religijos kartu kurtų geresnį pasaulį, kuriame būtų gerbiamas kiekvieno skirtingumas...“

Tačiau ne čia glūdi problema. Asyžiaus susitikimo negerovė ta, kad ten visos religijos bus skatinamos melstis už taiką, tarytum susirinkusios į vieną vietą jos galėtų labiau paveikti Dievą, tikrąjį Dievą. Tai tolygu sakyti, kad mūsų Viešpats nėra vienintelis tarpininkas tarp Dievo ir žmonių ir kad kitos religijos stovi arti Dievo ir yra vienaip ar kitaip geros. O tai yra akivaizdi netiesa, kurią savo enciklikoje pasmerkė Pijus XI.

Apaštalas Jonas sako: „Kas negerbia Sūnaus, tas negerbia jį

siuntusio Tėvo" (Jn 5, 23). O mūsų Viešpats priduria: „Kas manęs nekenčia, nekenčia ir mano Tėvo" (Jn 15, 23). Tačiau grįžkime prie minėto prieštaravimo. Jis remiasi visiška utopija. Tikėjimas, kad „religijos", tokios skirtingos tarpusavyje ir prieštaraujančios viena kitai, gali suvienyti žmoniją, tolygus tikėjimui, kad įmanoma taika tarp Dievo ir demonų, kurie yra tikrieji klaidingų religijų įkvėpėjai. Tai reikštų neigti prigimtinę nuodėmę. Priešingai, mes tikime, kad žmogus negimė visiškai „geras"!

2. Kiti teigia: „Dabar tinkamiausias laikas susivienyti visoms religijoms, nes egzistuoja tik vienas Dievas Kūrėjas, kuris skirtingose religijose vadinamas skirtingais vardais. Tačiau tikrovėje visi šaukiasi to paties Dievo."

Tiesa, kad egzistuoja tik vienas Dievas Kūrėjas. Jis apsireiškė mums per savo Sūnų: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Kas jį tiki, tas nebus pasmerktas, o kas netiki, jau yra nuteistas už tai, kad netiki viengimio Dievo Sūnaus" (Jn 3, 16–18). Tikėjimas mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi nėra pasirinkimo dalykas. Dievas Tėvas reikalauja jo iš mūsų, kad galėtų pasauliui suteikti savo palaiminimą ir išganymą. Negalima, iškreipus Dievo sampratą, tikėtis Jo palaiminimų. Visos klaidingos religijos, neigiančios mūsų Viešpaties dieviškumą, atmetančios Trejybės paslaptį, išpažįstančios kitą moralę ir kitą mokymą, – visos jos iškreipia Dievą ir Jo valią, todėl meldžiasi ne tikrajam ir gyvajam Dievui, o tariamajai, įsivaizduojamajai dievybei.

3. „Bet, – nenusileidžia kiti, – taika juk toks didelis gėris."

Žinoma, visas pasaulis siekia taikos ir laimės. Tačiau taika tėra Dievo norimos tvarkos vaisius arba viršūnė. Danguje viešpatauja tobula taika dėl to, kad visi ten gyvena pagal Dievo tvarką. Sakoma, kad žmogaus organizmas yra taikoje, t. y. sveikas tiek, kiek tinkamai kiekvienas jo organas atlieka savo funkciją.

Ta pati taisyklė galioja ir visuomenės organizmui. Taigi žmonės privalo grįžti prie tikrosios Dievo tvarkos, prie teisingo tikėjimo, prie teisingos moralės, prie teisingo Dievo garbinimo, prie tvarkingų

santykių su savo artimu, pagrįstų tikra meile ir teisingumu. Kiekvienas privalo vaisingai išnaudoti Dievo jam suteiktas dovanas, kartu gerbdamas kitų teises ir Dievo norimą hierarchiją.

O popiežius ir vyskupai, siekiantys Dievo palaiminimo ir taikos žemėje, turėtų vykdyti savo uždavinį, kurį nusakė pats mūsų Viešpats:

„Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“ (Mt 28, 19–20).

Jūsų Kristuje, kun. Josef Persie

Generalinio Vyresniojo laiškas draugams ir geradariams

Brangūs draugai ir geradariai,

Naujieji metai atnešė mums gana daug siurprizų, kurie yra ne tik nemalonūs, bet ir dramatiški. Mes kalbame apie įvykius, kurie veikia Bažnyčią, o ne apie Japoniją užgriuvusias katastrofas ar apie nelaimes arabų šalyse ir Afrikoje, kurios turėtų būti įspėjimas visiems! Bet kas jas teisingai supranta?

Taip, daug nuostolingesnės nei gamtos katastrofos, atnešančios mirtį,

tragedijas ir labai skaudžius kentėjimus, yra katastrofos, kurios sužeidžia ir nužudo sielas. Jei žmonės rūpintųsi savo sielomis taip, kaip rūpinasi kūnais, žemės veidas pasikeistų. Bet dalykas, verčiantis mus deramai reaguoti ir ieškoti kūno gydymo vos pajutus skausmą, beveik neegzistuoja mūsų proto lygmenyje. Nuodėmė, kuri padaro tiek žalos visai žmonijai ir kiekvienai žmogiškajai būtybei, yra juntama tik labai menkai ir todėl žmonės neieško vaistų nuo jos. Mes kalbame apie dvasinę katastrofą: iš tiesų kokiu kitu vardu galima pavadinti įvykį, kuris veda daugybę sielų į pražūtį, kuris stumia į pavojų milijonus, jeigu ne bilijonus sielų? Šių metų pradžioje Romoje buvo paskelbti net du įvykiai, vedantys į neatsivertimą ir todėl į amžiną sielų praradimą: Jono Pauliaus II beatifikacija ir maldos dienos Asyžiuje atgaivinimas minint pirmojo visų religijų susitikimo, kurį suorganizavo Asyžiuje minėtasis Jonas Paulius II, 25 metų sukaktį.

Tiems, kuriems gali būti sunku suprasti šių dviejų įvykių svarbą, mes tiesiog pacituosime, ką rašė tėvas Franzas Schmitbergeris, pirmasis arkivyskupo Marcelio Lefebvre'o darbų tęsėjas, Pijaus X kunigų brolijos vyresnysis, prieš 25 metus „Laiške draugams ir geradariams". Jame jis sudarė dalinį sąrašą visų veiksmų, kuriuos atliko Jonas Paulius II, popiežius, kuris bus beatifikuotas.

1986 m. sausio 25 d. popiežius savo pamoksle, pasakytame Šv. Pauliaus už Mūrų Bazilikoje, pakvietė visas religijas į Asyžių melstis už taiką.

Pakanka pažvelgti į praėjusių trejų metų įvykius, kad suprastume, kaip labai priartėjome prie įsteigimo vienos pasaulinės religijos, vadovaujamos vieno popiežiaus, besivadovaujančio viena ir vienintele dogma – Prancūzų revoliucijos ir masonų ložių laisve, lygybe ir brolybe.

1. Naujasis teisės kanonas, paskelbtas paties popiežiaus 1983 m. sausio 25 d., panaikina kunigo statusą. Nuo šiol Bažnyčia yra „Dievo tauta", protestantiška ir egalitarine prasme, be pavaldinių ir vyresniųjų. Hierarchija, pagal popiežiaus Jono Pauliaus paaiškinimą jo konstitucijoje [Sacrae Disciplinae Leges], yra tik „tarnystė". Bažnyčia apibrėžiama kaip bendrystė, kuri rūpinasi ekumenizmu. 844 kanonas atvirai leidžia interkomuniją, 204 kanonas painioja kunigo kunigystę su pasauliečių dvasine kunigyste ir t. t.
2. 1983 m. gruodžio 11 d. sekmadienį popiežius pats pasisiūlė

pasakyti pamokslą protestantų bažnyčioje Romoje.

3. Šerbruko vyskupas iš Kvebeko (Kanada) pakartotinai pakvietė protestantus į katedrą atlikti savo negaliojančius šventimus. Jis pats dalyvavo vienoje iš šių ceremonijų ir gavo „komuniją“ iš naujai įšventintos „kunigės“ rankų.

4. 1984 m. vasario 19 d. tarp Šventojo Sosto ir Italijos buvo sudarytas naujas konkordatas; nuo tada, pritaikant Susirinkimo religinės laisvės deklaraciją, Italija jau nebėra katalikiška valstybė, bet pasaulietiška, t. y. ateistinė valstybė; pagal tą patį dokumentą Roma jau nebėra Šventasis Miestas!

5. 1984 m. gegužės 10 d. popiežius aplankė budistų šventyklą Tailande; jis nusiavė batus ir atsisėdo prie budistų bonzos kojų, šiam sėdint prieš altorių, ant kurio stovėjo didelė Budos statula.

6. Pastoraciniame laiške, rašytame 1984 m. rugsėjo 16 d., šveicarų vyskupai padarė svarbią išvadą, kad **„troškimas priimti kartu tą pačią duoną prie to paties stalo, t. y. troškimas, kad šventosios Mišios ir Vakarienė nebebūtų švenčiamos atskirai, eina iš Dievo. Tačiau,** – priduria vyskupas, – **„reikia atidžiai permąstyti, kada šį troškimą įvykdyti“.** Be to, jie palaikė įstatymo projektą dėl santuokos įstatymo pakeitimo, taip sugriaudami santuoką ir šeimą. Dėl jų pritarimo šis naujasis santuokos įstatymas buvo priimtas Šveicarijoje 1985 m. rugsėjo 22 dieną. Tai dar kartą parodė, kad vyskupai giliai kasasi ne tik po antgamtinės tvarkos, bet ir po Dievo nustatytos prigimtinės tvarkos pamatais.

7. Prancūzų episkopatas ir toliau primeta eretišką *Gyvųjų Akmenų* katekizmą kaip religinį mokymą, darydamas didelę žalą vaikams. „O kas papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad [...] jis būtų paskandintas jūros gelmėje“ (Mt 18, 6).

8. Jungtinis kardinolo Hoffnerio ir mr. Lohse, vokiečių Evangelikų Bažnyčios tarybos prezidento, pareiškimas, po kuriuo jie pasirašė 1985 m. sausio 1 d., suteikia partneriams laisvę sudaryti mišrias santuokas, krikštyti vaikus ir juos auklėti bet kurioje iš šių bažnyčių. 1917 m. Kanonų teisės kodekso 2319 kanonas baudžia kiekvieną iš šių trijų nusikaltimų specialia ekskomunika.

9. Savo knygoje *Ratzingerio Pranešimas* (1985) kardinolas Ratzingeris skelbia, kad kraštutiniais atvejais kitos religijos yra

„ypatingos“ išganymo priemonės. Ne, jūsų Eminencija, Jėzus Kristus ir tik Jis vienintelis yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas, ir niekas neateina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Jį!

10. Komentaruose, kaip pristatyti judaizmą katekizme, publikuotuose 1985 m. birželio 24 d., kardinolas Willebrandas tvirtina, kad kaip ir žydai mes laukiame Mesijo! Ir jis remiasi žodžiais paties popiežiaus, 1980 m. lapkričio 17 d. Maince žydams pareiškusio, kad Senasis Testamentas dar nepanaikintas.

11. 1985 m. vasarą Vatikanas nusiuntė oficialų delegatą į didelės naujos mečetės Romoje kertinio akmens dėjimo iškilmes.

12. 1985 m. rugpjūtį Šventasis Tėvas liudijo jauniems musulmonams Kasablankoje, kad mes, krikščionys, garbiname tą patį Dievą kaip ir jie – tarsi islame būtų Švenčiausioji Trejybė ir Įsikūnijęs Dievas! Po kelių dienų su kai kuriais animistų šventikais ir jų palydomis jis nuvyko į Lohomay apylinkes ir dalyvavo kulte „šventojoje girioje“, kur buvo kviečiama „vandens jėga“ ir protėvių sudievintos sielos. Mažiausiai bent du kartus Karoje ir Togovilyje – Karoje prieš pat aukojant šv. Mišias! – jis pylė vandenį ir kukurūzinius miltus į išdžiovintą agurko žievę, – tai gestas, kuriuo išpažįstama klaidinga religija.

13. Katalikų-evangelikų komisija, atsakinga už popiežiaus vizito 1980 m. Vokietijoje pabaigą, savo baigiamajame pranešime, išspausdintame 1986 sausio 24 d., pareiškė, kad jau nebėra skirtumų tarp dviejų konfesijų nuteisinimo, Eucharistijos, kunigystės ir popiežystės klausimais. Pastabus stebėtojas netruks įžvelgti, kad čia atvirai skelbiama jungtinė ekumeninė religija.

14. O dabar, 1986 m. sausio 25 d., jis sukvietė visas religijas į Asyžių melstis už taiką. Kaip rašo laikraščiai, galėtų būti parinkta spalio 24-oji – Jungtinių Tautų įkūrimo diena. „Kokiam Dievui meldžiasi žmonės, kurie atvirai neigia mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieviškumą? Iš tiesų velnias pakišo tokią mintį“, – pakomentavo arkivyskupas Lefebvre‘as.

15. Ir galiausiai per savo kelionę į Indiją popiežius kalbėjo tik apie dialogą tarp religijų ir abipusį supratimą, kartu vystant žmogišką brolybę ir socialinę gerovę.

Ar jūs manote, mano brangūs draugai, kad mums džiugu dėstyti tuos

dalykus? Mus apima liūdesys apie tai rašant, nes mūsų vienintelis rūpestis yra Motinos Bažnyčios gerovė. Taip pat mes nenorime teisti popiežiaus – mes mielai paliekame šį delikatų reikalą vėlesniam bažnyčios teismui. Mes nepriklausome tiems, kurie skuba tvirtinti, kad Popiežiaus Sostas yra tuščias, bet leidžiamės vadovaujami Bažnyčios istorijos. Popiežius Honorijus buvo ekskomunikuotas šeštojo Ekumeninio Susirinkimo dėl savo neteisingų mokymų, bet niekas niekada nėra skelbęs, kad Honorijus nebuvo popiežius. Tačiau mes negalime užsimerkti prieš faktus.

O slaptos karbonarų (Italų laisvųjų masonų) instrukcijos, kaip ir jų laiškai, parašyti 1820 metais, taip pat yra faktai!

Štai ką mes skaitome:

„Darbas, kurio mes ruošiamės imtis [...] gali tęstis keletą metų, galbūt visą šimtmetį [...] mes turime siekti ir laukti, kaip žydai laukia Mesijo, popiežiaus pagal mūsų poreikius [...] Tam, kad taip galėtume sukrėsti uolą, ant kurios Dievas pastatė savo Bažnyčią [...] kad Petro pasekėjas pridėtų mažąjį pirštelį prie šio sąmokslo [...] Kad būtume tikri, kad turime popiežių, kokio mes norime, mes turime paruošti jam kartą, vertą, kad jis valdytų taip, kaip mes svajojame [...] Susikurkite gerų katalikų reputaciją [...] Ši reputacija padės lengvai išplatinti mūsų doktrinas tarp jaunų dvasininkų [...] Per keletą metų jaunieji kunigai, įvykiams normaliai klostantis, perims visas funkcijas [...] Jie bus pašaukti rinkti popiežių [...] ir šis popiežius, kaip daugelis jo amžininkų, bus persiėmęs humanistiniais principais [...] kuriuos mes ruošiamės išplatinti.

Mes turime palengva, palaipsniui pasiekti, kad mūsų revoliucinė mintis triumfuotų per popiežių [...]“

Šis projektas visada man atrodė antžmogiškas apskaičiavimas.

Dar daugiau mes randame Leono XIII egzorcizmo originale:

„Dabar klastingiausi priešai Bažnyčią, Nesutepto Avinėlio Nuotaką, pripildė kartėlio, privertė ją gerti pelynų, uždėjo savo nedoras rankas ant visko, kas joje gražu. Ten, kur buvo įkurta palaimintojo Petro buveinė ir Tiesos sostas kaip šviesa tautoms, jie įkūrė pasibjaurėtiną savo piktybės sostą, kad kartą sumušę ganytoją, galėtų išsklaidyti avis.“

Ką mums daryti susidūrus su šia, žmogišku požiūriu beviltiška, situacija? Melstis, dirbti ir kentėti kartu su Bažnyčia.

Ar po 25 metų šie žodžiai prarado savo galią? Buvo galima tikėtis, kad atėjus Benediktui XVI situacija pagerės, nes jis pats pripažino, kad Šventoji

Motina Bažnyčia yra tragiškoje padėtyje ir faktiškai nubrėžė keletą gairių, kurios iš tiesų gali paskatinti pradėti atstatymą, nežiūrint didelio priešiškumo. Mes labai vertiname jo geranoriškus veiksmus, kuriuos jis atliko dėl mūsų Brolijos ir juos prisimename su dėkingumu. Bet Asyžiaus atgaivinimas, nors jo intencija ir sušvelninta, neišvengiamai primins pirmąjį Asyžiaus susitikimą, kuris buvo skandalingas daugeliu atžvilgių; vienas iš verčiausių dėmesio buvo apgailėtinas, liūdnas reginys matant Kristaus Vikarą šalia daugybės įvairiaspalvių pagonių, besimeldžiančių savo netikriems dievams ir stabams; Budos statulos padėjimas ant tabernakulio Šv. Petro bažnyčioje Asyžiuje lieka labiausiai sukrečiantis ir siaubingiausias dalykas. Kai ketinama švęsti tokio susitikimo jubiliejų, jau pats tokio įvykio faktas meta kaltę organizatoriui. Evangelikų-liuteronų pastoriui, kuris protestavo prieš šį naująjį Asyžių, Benediktas XVI parašė, kad jis darys viską, kas įmanoma, kad išvengtų sinkretizmo. Bet ar kas nors pasakys kitų religijų dalyviams, kad yra tik viena tikroji religija, kuri išgelbsti? Ar kas nors pasakys jiems, kad nėra kito vardo po dangumi, kuriuo galime būti išgelbėti, išskyrus Jėzaus vardą, kaip mokė šv. Petras, pirmasis popiežius (plg. Apd 4, 12)? Tai yra tikėjimo dogmos!

Jei organizatoriai nutyli tokias pagrindines tiesas, jie apgauna dalyvius! Jeigu jie nuslepia nuo jų vienintelį reikalingą dalyką, *unum necessarium*, versdami juos tikėti, kad viskas ir taip gerai, nes Šventoji Dvasia kitomis religijomis irgi naudojasi kaip išganymo priemonėmis – net jei jie kalba apie ypatingas priemones, pasak Vatikano II Susirinkimo mokymo, tada jie veda juos į klaidą, atimdami iš jų priemones išsigelbėti.

Apie Jono Pauliaus II beatifikaciją reikėtų pasakyti, kad jos tiesioginis poveikis bus pašventinimas viso jo pontifikato, visų jo darbų, net skandalingiausių, tų, kurie daugiausia aprašyti, kaip antai Korano pabučiavimas ir pakartotinos atgailavimo ceremonijos, kurios verčia žmones manyti, kad Bažnyčia atsakinga už schizmas, dėl kurių buvo atsiskirta nuo mūsų Šventos Motinos Bažnyčios ir prisirišta prie klaidos ir erezijos, todėl prarasta nesuskaičiuojama daugybė krikščioniškų sielų. Tiesą sakant, visa tai veda į abejingumą kasdieniame gyvenime; ir keletas mėginimų, kurių Roma imasi norėdama pataisyti kursą, tokį žalingą Bažnyčiai, duoda tik apgailėtinai menkus rezultatus: pati Bažnyčia yra anemiška.

Jie mums sakys, kad perdedame, kad esame melodramiški ar kad vartojame tendencingą retoriką; tačiau šis dramatiškas įvertinimas buvo pateiktas net popiežių Pauliaus VI, Jono Pauliaus II ir Benedikto XVI

kalbose. Tačiau jis pasirodo kaip kometa dangaus skliaute ir yra greit pamirštamas, palikdamas daugumą visiškai abejingą, nesirūpinančią pakelti akių į Dangų.

Ką daryti? Ką galime padaryti mes, mano brangūs draugai? „Malda ir auka" buvo šūkis, duotas mūsų brangios dangiškosios Motinos, labiausiai Palaimintos Mergelės Marijos, tiek Lurde, tiek Fatimoje; šie dangaus pamokymai tebegalioja ir šiandien, netgi dar labiau nei tada, kai jie buvo ištarti. Daugelis iš jūsų svarsto, koks buvo mūsų Rožančiaus kryžiaus žygio, pasibaigusio praėjusiais metais, poveikis. Mes nusiuntėme jo rezultatus kartu su mūsų prašymu Aukščiausiajam Pontifikui, kuris nesiteikė atsakyti net laišku, patvirtinančiu, kad juos gavo. Bet tai neturėtų atimti mums drąsos. Mūsų malda buvo pasiųsta į dangų mūsų Poniai, gerajai ir gailestingajai Motinai, ir Gailestingajam Dievui; todėl mes neturime teisės abejoti, kad mūsų maldos nebus išklausytos pagal neklaidingus Dievo apvaizdos patvarkymus. Pasitikėkime geruoju Viešpačiu. Bet visgi Bažnyčios ir pasaulio padėtis mus ragina primygtinai prašyti jus, kad nesiliautumėte melstis už Bažnyčios ir pasaulio gėrį, už Nekaltosios Marijos Širdies triumfą. Krizės intensyvumas, pagausėjimas įvairiausių nelaimių, kurios ištinka žmoniją ar jai gresia, reikalauja iš mūsų atitinkamo nusiteikimo: *„Oportet semper orare et numquam deficere"* (Reikia visuomet melstis ir nepaliauti) (Lk 18, 1).

Todėl mums atrodo, kad reikia skubėti ir dabar yra ypač palankus momentas dar kartą pradėti Rožančiaus kryžiaus žygį, maldos ir atgailos kampaniją, kadangi su padidėjusiu smarkumu blogis užliejo Šventąją Bažnyčią. Nuo šių metų Velykų iki 2012 m. Sekminių kviečiame jus dėti visas savo pastangas, visas jėgas, kad surinktume naują dvasinę puokštę, naują šių rožių girliandą, kurios yra tokios malonios mūsų Poniai, maldaujant, kad ji tarpininkautų tarp savo vaikų ir savo dieviškojo Sūnaus bei Visagalio Tėvo. Sielų sąmyšis tik didėja; jos yra atiduodamos į rankas plėšrių vilkų, esančių avidėje. Išbandymas toks sunkus, kad net išrinktieji pražūtų, jei jis nebūtų sutrumpintas. Keleto viltingų įvykių, kelių praėjusių metų nepakanka, kad galėtume sakyti, jog dalykai pasikeitė iš pagrindų. Jie teikia mums didelių vilčių ateičiai, bet kaip šviesa, kurią matome, būdami tunelio gale. Taigi visa širdimi prašykime mūsų Dangiškąją Motiną tarpininkauti, kad šis siaubingas išbandymas būtų sutrumpintas, kad modernistų apsiaustas, apsiautęs Bažnyčią po Vatikano II Susirinkimo, būtų suplėšytas ir kad aukštieji dvasininkai galėtų atlikti savo pareigas gelbėti sielas, kad Bažnyčia atgautų dvasinę didybę ir grožį, kad sielos

visame pasaulyje galėtų išgirsti Gerąją Naujieną, kuri atverčia, priimti Sakramentus, kurie išgano ir rastų vieną avidę. O, kaip mums patiktų, kad nereikėtų vartoti tokių dramatiškų žodžių, bet tai būtų melas ir nusikalstamas aplaidumas, jei guostume jus, leisdami tikėti, kad viskas susitvarkys savaime.

Mes pasikliaujame jūsų dosnumu ir tikimės dar kartą surinkti bent 12 milijonų rožančių puokštę ta intencija, kad Bažnyčia būtų apsaugota nuo blogio, kuris jai kelia grėsmę artimoje ateityje, kad Rusija būtų paaukota ir kad Nekaltoji greičiau triumfuotų.

Kad mūsų maldos būtų dar galingesnės ir kad kiekvienas gautų didesnę naudą, mes norime užbaigti primindami, kad kai kalbame Rožančių, svarbiausias dalykas ne „Sveika, Marija" skaičius, bet meldimosi būdas. Monotonija ar išsiblaškymas gali būti veiksmingai nugalėta kalbant Rožančių taip, kaip mokė pati Marija: kol varstome rožančiaus karoliukus, turime apmąstyti epizodus iš mūsų Viešpaties ir Jo Švenčiausiosios Motinos gyvenimo ir paslaptis, kurias jie atskleidžia. Svarbiausias dalykas yra ryšys su mūsų Išganytojo gyvenimu, kuris užsimezga, kai su meile kiekviename dešimtuke mąstome apie įvykius, apie Rožančiaus „paslaptis". „Sveika, Marija" dešimtukai tampa tarsi foninė muzika, lydinti ir palaikanti šį galingą, švelnų ryšį su Dievu, mūsų Viešpačiu, ir mūsų Ponia. Sesuo Liucija iš Fatimos sekdama popiežiais sakydavo, kad Dievas norėjo teikti ypatingą malonę per šią maldą, todėl nėra problemos, kurios nebūtų galima išspręsti šiuo galingu pamaldumu. Mes drįstame primygtinai raginti šeimoje kalbėti šią maldą, kuri kasdien įrodo savo veiksmingumą gindama vaikus ir jaunus žmones nuo pagundų ir šiuolaikinio pasaulio baisių pavojų, kuri saugo šeimos vienybę nuo daugelio jai gresiančių blogybių. Nepraraskime drąsos dėl akivaizdaus dieviškosios Apvaizdos tylėjimo po mūsų paskutinio kryžiaus žygio. Ar nėra taip, kad Dievas mėgsta, kai mes svarbiuose dalykuose jam įrodome, kad mokame vertinti tai, ko prašome ir kad mes pasiruošę už tai sumokėti?

Ruošdamiesi pradėti minėti mūsų Viešpaties Kančios Šventąją Savaitę ir šlovingą mūsų Atpirkėjo Prisikėlimą, mes prašome mūsų Motiną, kad teiktųsi palaiminti jūsų dosnumą ir pavedame jus jos meilingam apgynimui, prašydami išklausyti jūsų ištvermingas maldas.

Menzingenas, Pirmasis Kančios Sekmadienis

† Bernard Fellay, Generalinis Vyresnysis

Jūs einate prieš popiežių!

Ne, mes neiname prieš popiežių, mes mylime jį ir Bažnyčią. Meilė popiežiui, Bažnyčiai ir sieloms mus įpareigoja netylėti, jeigu tikėjimui ir sielų išganymui kyla pavojus. Šv. Paulius taip pat prieštaravo šv. Petrui (plg. Gal 2, 11) ir šv. Atanazas tuometiniam popiežiui, kai jie elgėsi neteisingai.

Bet jūs atsiskiriate nuo Bažnyčios!

Ne! Mes niekada nenorėjome ir nenorime atsiskirti nuo Bažnyčios ir nuo jos hierarchijos. Bet jeigu ji skelbia kitą mokslą, nei skelbė Bažnyčia beveik 2000 metų, mes turime ne tik teisę, bet ir pareigą prieštarauti.

Kuo remdamiesi jūs sakote, kad popiežius ir vyskupai nedaro to, ką Bažnyčia darė 2000 metų?

Bažnyčia niekada neragino kitų religijų *„iškilmingai atnaujinti savo įsipareigojimą išgyventi savo tikėjimą kaip tarnystę taikai“,* bet ragino jų išpažinėjus atsiversti ir rodė jiems pasmerkimo pavojus, jeigu jie neatsiverstų. Bažnyčia niekada anksčiau nepritarė ekumeninėms pamaldoms, visada jas smerkė. Ji niekada neleido protestantams pastoriams kurti naujos liturgijos katalikams, kaip atsitiko po Vatikano II Susirinkimo. Ir tai tik keletas pavyzdžių. Apskritai mes galime dažnai pastebėti, kad bažnytiniai dokumentai šiandien patvirtina tai, ką Bažnyčia anksčiau atmetė.

Kaip jūs galite manyti esą teisūs, jeigu 4000 vyskupų sako ką kitą?

Kiekybė nebūtinai atspindi tiesą. Be to, ne mes galvojame, kad esame protingesni už kitus, bet modernistai sako, kad jie geriau išmano už 2000 metų gyvuojančią Bažnyčią ir gali padaryti tai, ką Bažnyčia, ypač per pastaruosius 200 metų, stebėdama kas darosi, griežtai pasmerkė. Mes turėtume kalbėti ne tik apie dabartinius vyskupus, bet apie 2000 metų Bažnyčiai vadovavusius vyskupus.

Pavyzdžiui, per arianizmo krizę, vykusią IV–V a., daugybė vyskupų nebetikėjo, kad Kristus yra tikrasis Dievo Sūnus. Bet jie klydo, ir pagaliau tiesa pergalėjo klaidą dėl krikščioniškos tautos ir keleto vyskupų pasipriešinimo ir ištikimybės tikrajam tikėjimui.

Bet popiežiai ir visuotiniai Susirinkimai negali klysti!

Jie tik ypatingomis sąlygomis neklysta. Paskutinė dogma buvo paskelbta 1954 m. (Švč. M. Marijos Ėmimas į dangų). Per Vatikano II Susirinkimą popiežius Paulius VI aiškiai pasakė, kad Susirinkimas nėra dogmatiškas, bet tik pastoracinis. Ir po paskutinės dogmos paskelbimo ne vienas popiežius naudojo neklystamumo charizmą.

Bet vis tiek jūs turite būti paklusnūs!

Kanonų teisės kodeksas patvirtina seną principą: „Salus animarum suprema lex“ (Sielų išganymas yra aukščiausiasis įstatymas). Negalima paklusti tada, kai paklusnumas nesuderinamas su tikėjimu ir sielų išganymu, kaip yra dabar. Juk ir tėvas negali liepti sūnui vogti, nes tai draudžia Dievo autoritetas. Mes turime labiau paklusti Dievui nei žmonėms (plg. Apd 5, 29).

Tai mes turėtume paklausti apie vyskupų paklusnumą. Pvz., popiežius davė leidimą aukoti tradicines Mišias ir jo įsteigta kardinolų komisija Romoje aiškiai pasakė, kad jos niekada nebuvo uždraustos. Bet yra vyskupų, kurie draudžia tai, ką popiežius leido (taip pat ir Lietuvoje), ir persekioja tuos kunigus, kurie norėtų tradicinės liturgijos. Tai nepaklusnumas ir didelis neteisingumas.

Tada jūs patys sprendžiate, kada paklusti ir kada ne!

Ne! Mes turime laikytis to, ko Šv. Raštas ir 2000 metų Bažnyčios Padavimas ir esantys vienybėje su juo popiežiai mus moko. Kaip sakė šv. Vincentas Lerinietis, mes turime laikytis to, kuo buvo tikėta visur, visuomet ir visų. Ir Vatikano I Susirinkimas, paskelbdamas popiežiaus neklystamumo dogmą, išdėstė: „Nes Šventoji Dvasia Petro įpėdiniams buvo pažadėta ne tam, kad jai apreiškus jie skelbtų naują doktriną, bet tam, kad jai padedant šventai saugotų ir ištikimai perteiktų apaštalų perduotą apreiškimą, tai yra tikėjimo depozitą.“[1] Jeigu paliepimai griauna tikėjimą ir prieštarauja sielų išganymo tikslui, mes negalime jų vykdyti.

Bet tikėjimas yra kažkas gyva, o jūs sakote, kad jis negali keistis!

Tikėjimas yra gyvas tada, kai žmonės gilina tikėjimą ir pagal jį gyvena, o ne tada, kai išrandama kažkas nauja. Tikėjimas vadinamas gyvu, nes teikia mums amžinąjį gyvenimą, jeigu mes vykdome, ką jis nurodo.

---

[1] Knygų serija „Bažnyčios Mokymas“, I kn. „Apie Bažnyčią“, nr. 21.

Ar Bažnyčia, teologija, ritualai negali vystytis?

Savaime suprantama, gali. Bet visuomet harmonijoje su tikėjimu, su Šv. Raštu ir visu Padavimu. Šiandien negali būti kita tiesa, nei buvo vakar.

Kodėl jūs įsitikinę, kad tik jūs teisūs?

Kas yra teisūs, lemia ne mūsų nuomonė. Mes tą matome:

- iš Šv. Rašto,
- iš Padavimo ir 2000 metų Bažnyčios Mokymo,
- iš vaisių.

Iš vaisių?

Taip! Nuo Vatikano II Susirinkimo laikų Bažnyčioje įsigalėjo liberalizmas. Pagal jį kiekviena religija ir nuomonė yra teisinga, nepriklausoma nuo tiesos. Vietoj Kristaus karaliaus teisių yra paskelbtos žmonių teisės. Todėl krikščioniškų tautų tikėjimas labai susilpnėjo, ką rodo krikščionių tikėjimo praktika. Krikščioniški papročiai dingsta. Žmonės nebepažįsta tikėjimo ir nebegali jo ginti, tampa viskam abejingi. Krikščioniška santuoka ir kunigystė yra labai profanuota, kadangi nebesuvokiama jų esmės ir vertės. Bet pasistengti gali tik tas, kuris žino, dėl ko verta pasistengti. Todėl tiek daug skyrybų ir atsimetimų nuo kunigystės ir vienuolystės, todėl tiek daug skandalų. Juk kas pats gyvena skandalingai, tas nebeskelbs tiesos ir dorybės, nebeturės drąsos skelbti tiesų, kurių pasaulis nenori priimti. Nebekalbama apie gyvenimo tikslą ir apie tai, kad nuodėmė veda į pragarą. Dievas skelbiamas esąs tik gailestingas pamirštant Jo teisingumą. Todėl mums nebereikia stengtis ir galime gyventi taip, kaip norime. Aišku, kad tada nebesvarbi dorovė ir tiesa, nebesvarbūs sakramentai ir pasiruošimas jiems. Pranyksta pagarba tikėjimui ir Dievui, tikėjimo ir dorovės pažinimas, todėl dingsta meilė ir uolumas.

Akivaizdu, kad tai modernizmo vaisiai. Anksčiau, netgi tada, kai vyko persekiojimas, to nebuvo. Blogi vaisiai nėra tik dabartinio pasaulio įtakos pasekmė, jų šaknys yra naujojoje teologijoje ir kenksmingose reformose. Be to, gana dažnai sakramentai yra suteikiami abejingai, t. y. jie dažnai suteikiami panaudojant netinkamą sakramentinę medžiagą arba klaidingą sakramentinę formą; gali būti abejinga ir teikėjo, paveikto moderniosios teologijos, intencija.

Bet kas jums duoda teisę dirbti be vyskupų leidimo?

Modernizmo vaisiai atvedė Bažnyčią į būtinybės būklę. Sielos turi teisę gauti tikrą mokslą be modernizmo priemaišų, priimti sakramentus,

kurie neabejotinai galioja, ir iš nepritariančių modernizmui kunigų rankų. Jeigu mes tik dejuosime ir nieko nedarysime, Bažnyčia praras jaunimą ir daug sielų liks be jokios pagalbos.

Bet ir Šv. Petro kunigų brolija teikia sakramentus pagal tradicinį ritualą.

Taip, bet jie eina į kompromisus su modernizmu ir nebekovoja su blogybių šaltiniais, esančiais Vatikano II Susirinkimo tekstuose ir reformose, kurioms jie turi pritarti. Todėl ir ten atsiranda tie patys vaisiai. Ir gana dažnai vyskupai netgi neleidžia Šv. Petro brolijai dirbti.

Mes negalime atskirti Mišių klausimo nuo tikėjimo klausimo. Kitaip mes būtume tik nostalgiją išgyvenantys bažnytiniai folkloristai.

Jūs kalbate negatyviai. Turėtumėte akcentuoti gerus dalykus, kreipti daugiau dėmesio į dvasinį gyvenimą, su džiaugsmu kelti žmonių širdis aukštyn.

Taip kalbėti yra tas pat, kaip skųstis gaisrininkais, kurie, gesindami gaisrą, triukšmauja ir viską aplieja vandeniu; arba linksmai ruoštis sutikti artėjantį uraganą. Jeigu gresia didelis pavojus, tada reikia laiku perspėti žmones, kad jie galėtų išgelbėti savo gyvybes.

Taip pat reikia elgtis, kai tikėjimas atsiduria pavojuje. Tie, kurie dalyvauja mūsų Mišiose, žino, kad mes kartais kalbame apie tokius dalykus.

Be to, Šv. Raštas, netgi pats Kristus dažnai kalba apie pragarą, nuodėmę ir jos pasekmes, apie Jeruzalės sunaikinimą ir pasaulio pabaigą. Ir Švč. M. Marija per Bažnyčios pripažintus apsireiškimus La Salete, Lurde, Fatimoje visuomet kalbėjo apie Dievo bausmę už nuodėmes ir atgailos būtinybę. Tokia yra Jos apsireiškimų esmė. Aktualu: Ji sakė, kad vienuolynai tapo netyrumo kloakomis.

Ką, pasak jūsų, reikėtų daryti norint atnaujinti Bažnyčią?

1. Žmonės turi gilinti tikėjimą ir studijuoti gerą (ne modernųjį) katekizmą ir Bažnyčios Mokymą, galiojusį iki Vatikano II Susirinkimo. Todėl mes išleidžiame nemažai knygų.

2. Mūsų pareiga ne tik pažinti tikėjimą, bet ir daryti tai, ką jis liepia, uoliai, ne drungnai: per maldą ir dorovę. Kiekvienas turi dirbti dėl savo sielos išganymo.

3. Kiekvienas turi savo pavyzdžiu, kalbomis ir platindamas religinę literatūrą apaštalauti savo aplinkoje. Reikėtų tokio apaštalavimo judėjimo,

koks buvo *Militia Immaculatae*, Maksimilijono Kolbės įsteigtas Lenkijoje.

Ką jūs galite pasiūlyti dėl Mišių?

Savaime suprantama, vengti ekumeninių renginių, taip pat naujųjų Mišių, turinčių protestantizmo dvasią[1]. Kas nuolat geria nuodus, negali išsaugoti savo sveikatos ir gyvybės. Mes negalime priimti modernizmo ir kartu išsaugoti savo tikėjimo. Kas negali kiekvieną sekmadienį išklausyti tradicines Mišias, geriau tegu meldžiasi namuose ir kuo dažniau išnaudoja galimybę jose dalyvauti. Sekmadienio pareiga yra dalyvauti ne moderniosiose, bet tikrosiose šv. Mišiose.

Kiekvienas turi suprasti, kad yra neįmanoma perduoti savo vaikams tikėjimo ir dirbti Bažnyčios gerovei būnant modernizme. Reikia užimti tvirtą poziciją ir jos laikytis.

Ar jūs į ateitį žiūrite pesimistiškai?

Visai ne. Kristus pasakė, kad pragaro vartai nenugalės Bažnyčios. Bažnyčia vėl klestės. Žinoma, jos apsivalymas bus skausmingas ir lėtas procesas; niekas nežino, kas dar įvyks ir kiekvienas turi visas savo jėgas paskirti darbui.

„Velnias toks stiprus, kadangi gerieji tokie silpni“ (šv. Jonas Boskas).

Arkivyskupo Lefebvre‘o ir vyskupo de Castro Mayerio deklaracija po visų religijų Kongreso Asyžiuje 1986 m.

Roma paklausė, ar ketiname paskelbti apie savo santykių nutraukimą su Vatikanu dėl kongreso, įvykusio Asyžiuje.

---

[1] Aplinkraštis, Nr. 12, 2011 m. kovas-balandis, p. 9 ir toliau (int. svetainė www.fsspx.lt).

Mes manome, kad turėtų kilti toks klausimas: ar jūs tikite, kad Asyžiaus kongresas užbaigia Romos autoritetų santykių nutraukimą su Katalikų Bažnyčia ir ar ketinte tai paskelbti?

Šis klausimas kelia susirūpinimą tiems, kurie vis dar yra katalikai.

Aišku, kad po Vatikano II Susirinkimo popiežius ir vyskupai pradėjo vis labiau tolti nuo savo pirmtakų.

Viskas, ką Bažnyčia, gindama tikėjimą, yra nuveikusi praėjusiais amžiais ir viskas, ką padarė misionieriai, platindami tikėjimą net per kankinystę, nuo šiol laikoma kalte, kurią Bažnyčia turi išpažinti ir už kurią turi prašyti atleidimo.

Vienuolikos popiežių, valdžiusių Bažnyčią nuo 1789 iki 1958 metų ir pasmerkusių liberaliąją revoliuciją bei jos dokumentus, požiūris yra laikomas „nesupratimu krikščioniškos dvasios, kuri šią revoliuciją įkvėpė".

Dėl šio visiško Romos pasikeitimo, įvykusio po Vatikano II Susirinkimo, esame priversti pakartoti mūsų Viešpaties žodžius, skirtus atėjusiems Jo suimti: „Dabar atėjo jūsų valanda, tamsybių siautėjimas" (Lk 22, 53).

Perimdami liberaliąją protestantizmo ir revoliucijos religiją, natūralistinius Ž. Ž. Ruso principus, Žmogaus Teisių Deklaracijos ateistines laisves, pagal kurias žmogaus orumo principas nebeturi jokio ryšio su tiesa ir moraliniu orumu, Romos autoritetai nusigręžia nuo savo pirmtakų ir nutraukia ryšį su Katalikų Bažnyčia bei stoja tarnauti Krikščionybės ir visuotinės mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Karalystės griovėjams.

Dabartiniai Jono Pauliaus II ir nacionalinių episkopatų veiksmai atspindi metai iš metų vykstantį radikalų pasikeitimą tikėjimo, Bažnyčios, kunigystės, pasaulio išgelbėjimo per malonę koncepcijoje.

Didžiausias ankstesnio Bažnyčios Mokymo atsižadėjimas įvyko Asyžiuje po apsilankymo sinagogoje. Viešoji nuodėmė tikrajam Dievui, Įsikūnijusiam Žodžiui ir Jo Bažnyčiai priverčia mus sudrebėti iš siaubo. Jonas Paulius II skatina netikras religijas melstis savo netikriems dievams. Tai nesuvokiamas, iki šiol nematytas skandalas.

Mes galime prisiminti savo 1974 m. lapkričio 21 d. deklaraciją, kuri tampa dar aktualesnė.

Mes, kurie išliekame nepriekaištingai ištikimi visų laikų Katalikų ir Romos Bažnyčiai, esame įpareigoti paskelbti, kad ši moderniosios prisitaikėliškos Romos modernistinė ir liberalioji religija vis labiau tolsta nuo mūsų, išpažįstančių vienuolikos popiežių, pasmerkusių šią klaidingą religiją, tikėjimą.

Ryšius nutraukiame ne mes, bet Paulius VI ir Jonas Paulius II.

Tai, kad šie du popiežiai ir juos pamėgdžiojantys vyskupai atmeta visą Bažnyčios praeitį, yra nesuvokiama bedievystė ir nepagarba tiems, kurie išlieka katalikais, ištikimai besilaikančiais dvidešimties amžių tikėjimo.

Todėl mes laikome negaliojančiu visa, kas įkvėpta tos praeities neigimo dvasios: visas posusirinkimines reformas ir visus Romos veiksmus, atliktus šioje bedieviškoje dvasioje.

Mes pasikliaujame Dievo malone ir ištikimosios Mergelės, visų kankinių, visų popiežių iki Vatikano II Susirinkimo, visų kontempliatyviųjų ir misionieriškųjų ordinų įkūrėjų (vyrų ir moterų) pagalba ir prašome juos ateiti ir padėti mums atnaujinti Bažnyčią per integralią ištikimybę tradicijai.

Buenos Airės, 1986 m. gruodžio 2 d.

Jo Ekscelencija arkivyskupas Marcel Lefebvre
Tiulio arkivyskupas-vyskupas

Jo Ekscelencija vyskupas Antonio de Castro Mayer
Kampos vyskupas emeritas,
visiškai pritariantis šiai deklaracijai

Arkivyskupo Marcelio Lefebvre'o 1974 metų lapkričio 21 dienos deklaracija

Visa širdimi ir visa siela priklausome katalikiškajai Romai, katalikų tikėjimo bei tradicijų, būtinų jo išsaugojimui, sergėtojai; amžinajai Romai, išminties ir tiesos mokytojai.

Bet kuriuo atveju atsisakome ir visada atsisakydavome paklusti neomodernistinių ir neoprotestantiškų tendencijų Romai, kuri iki galo atsiskleidė per Vatikano II Susirinkimą, o po Susirinkimo – visose savo reformose.

Visos reformos prisidėjo ir nuolat prisideda prie Bažnyčios ir kunigystės griovimo, Mišių Aukos ir sakramentų niokojimo, vienuoliškojo gyvenimo sunykimo ir natūralistinio bei tejardistinio[1] mokymo

[1] Tejardistinis: nuo modernistinio teologo Teilhard de Chardin vardo.

universitetuose, seminarijose ir katechetikoje: mokymo, kylančio iš liberalizmo ir protestantizmo, kurie daugybę kartų buvo pasmerkti iškilmingu Bažnyčios Mokymu.

Joks autoritetas, net ir pats aukščiausias hierarchijoje, negali priversti mus apleisti ar susilpninti savo katalikišką tikėjimą, taip aiškiai išreikštą Bažnyčios Mokyme ir išpažintą devyniolika amžių.

„Broliai, – sako šv. Paulius, – net jeigu mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę, tebūnie prakeiktas“ (Gal 1, 8).

Ar tai nėra tas pat, ką Šventasis Tėvas šiandien mums kartoja? Ir jei yra tam tikrų prieštaravimų jo žodžiuose ir darbuose, lygiai kaip ir dikasterijų[1] veikloje, tada mes remiamės tuo, ko visada buvo mokoma, tampame kurčiais griaunančioms Bažnyčią naujovėms.

Neįmanoma iš pagrindų pakeisti *lex orandi*, nepakeitus *lex credendi*[2]. Su naujosiomis Mišiomis siejasi naujasis katekizmas, naujoji kunigystė, charizmatikų judėjimas – visa tai prieštarauja ortodoksijai ir niekada nesikeičiančiam Bažnyčios Mokymui.

Ši reforma, kylanti iš liberalizmo ir protestantizmo, yra visiškai sugedusi; ji atsiranda iš erezijos ir veda į ereziją, net jei ne visi jos veiksmai yra formaliai eretiški. Todėl neįmanoma, kad kuris nors sąžiningas ir ištikimas katalikas priimtų šią reformą ar kokiu nors būdu jai paklustų.

Vienintelis ištikimybės Bažnyčiai ir katalikų doktrinai požiūris, vedantis mus į išganymą, yra kategoriškas atsisakymas priimti šią reformą. Būtent todėl, visai nesukildami, be jokio kartėlio ar apmaudo, mes tęsiame savo kunigų ugdymo darbą vadovaudamiesi niekada nesikeičiančiu Bažnyčios Mokymu, nuoširdžiai įsitikinę, kad tai – didžiausias dalykas, kuriuo mes galime pasitarnauti Šventajai Katalikų Bažnyčiai, Aukščiausiajam Pontifikui ir būsimosioms kartoms.

Būtent todėl mes tvirtai laikomės visko, ko Bažnyčia nuosekliai mokė ir ką praktikavo tikėjimo, moralės, Dievo garbinimo, katechetikos, kunigų formacijos ir Bažnyčios institucijų srityse (kodifikavo knygose, išleistose prieš įsivyraujant modernistinei Susirinkimo įtakai) iki tol, kol tikroji tradicijos šviesa neišsklaidys sutemų, dengiančių dangų virš amžinosios Romos.

Taip elgdamiesi iš Dievo malonės ir su Mergelės Marijos, šv. Juozapo ir šv. Pijaus X pagalba, mes neabejojame, jog esame ištikimi Visuotinei ir

---

[1] Romos kongregacijos ir kt. įstaigos, vadovaujamos kardinolų.
[2] Maldos tvarka, tikėjimo tvarka.

Romos Bažnyčiai, visiems šv. Petro įpėdiniams ir kad esame *fideles dispensatores mysteriorum Domini Nostri Jesu Christi in Spiritu Sancto* (ištikimi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus paslapčių valdytojai Šventojoje Dvasioje).

† Marcel Lefebvre

Keletas pamąstymų apie beatifikacijos ir kanonizacijos procesus

Kun. Karl Stehlin

Kristus reikalauja iš savo Bažnyčios šventumo. Jis pasakė aiškiai: „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5, 48). Kristus „atidavė už ją (t. y. už Bažnyčią) save, kad ją pašventintų apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu“ (Ef 5, 25–26). Šventumas – tai tobulumas! Remiantis išimties taisykle galima pasakyti, kad šventumas yra nuodėmės nebuvimas. Pozityvaus sprendimo prasme šventumas reiškia tobulą gėrį. Žmogaus elgesyje šventumas pasireiškia nuolatiniu ir visišku pasiryžimu daryti gera. Šis pasiryžimas vadinamas dorybe. Jo tobulumas reiškia ne tik gėrio darymą paprastai, bet taip pat, jeigu reikia, herojiškai, iki galimybių ribos.

Šventasis yra tas, kuris vieną savo gyvenimo akimirką nutraukė bet kokį ryšį su nuodėme, netgi kasdiene, ir pradėjo praktikuoti visas svarbiausias dorybes ypatingu būdu, t. y. herojiškai. Svarbiausios dorybės yra tikėjimas, viltis ir meilė. Dažniausiai šių dorybių tobulas praktikavimas yra paslėptas nuo išorinio pasaulio, todėl didžioji dauguma šventųjų danguje yra mums nežinoma. Bet kartais tobulumas pasimato. Dievas tokiu būdu nori tikintiesiems parodyti idealą ir pavyzdį, kuriuo būtų galima sekti. Šis atskleistas tobulumas aiškiausiai pamatomas beatifikacijos ar kanonizacijos aktuose. Jeigu „į altoriaus garbę keliamas“ asmuo atliko kokį nors vaidmenį Bažnyčioje, tai beatifikacija ar kanonizacija parodo tikintiesiems ne tik šio asmens dorybių svarbą, bet taip pat idealiai atliekamo jo vaidmens pavyzdį. Pvz. šv. Jono Marijos Vianėjaus

kanonizacija parodo ne tik herojišką pasiaukojimą ir tobulą meilę Dievui, bet ir herojišką kunigystės idealo įgyvendinimą. Šv. Pijaus kanonizacija ne tik išaukština jo didžias nuolankumo, neturto ir meilės sieloms dorybes, bet ir pateikia tobulą aukščiausiojo Bažnyčios Sosto idealo įgyvendinimą. Šventas popiežius – tai šventas ganytojas, vedantis savo ganomuosius į uolų ir šventą gyvenimą, tai herojiškas katalikų tikėjimo sargas ir gynėjas, tai Dievo tarnų tarnas, kuris ištikimai tarnaudamas Dievui skleidžia Jo karalystę visoje žemėje.

Beatifikacija ar kanonizacija nėra kažkokių emocijų iškrova, bet objektyvi, „sausa“ teismo nutartis. Todėl Bažnyčia atlieka teisingą procesą, per kurį tiria, ar tikrai šis asmuo gyvendamas žemėje pasiekė šventumą (laisvę nuo nuodėmės, dorybių herojiškumą). Būtina sąlyga yra stebuklas, įvykęs dėl šio asmens užtarimo. Kaip ir kiekviename procese, taip ir šiame, apklausiami liudininkai, renkami liudijimai, kruopščiai analizuojami visi šio asmens dokumentai, pasisakymai, laiškai ir kt. Išvados turi būti kiek įmanoma objektyvesnės, t. y. paremtos faktais, bet ne simpatijos jausmu ar susižavėjimu. Pasikartosime, tobulumas reiškia gėrio pilnatvę. Jeigu būtų atrasti kokie nors trūkumai, o tai reikštų, kad nėra pilnatvės, nėra tobulumo, tai procesas turėtų užsibaigti verdiktu „ne“. Jeigu, pavyzdžiui, dorybingo, keliamo į altoriaus garbę kunigo gyvenime būtų aptiktas koks nors aplaidumas atliekant pastoraciją, tai negalėtų būti nė kalbos apie tokio kunigo beatifikaciją ar kanonizaciją.

Beatifikacija ir kanonizacija – tai teisingu procesu paremti autoritetingai priimti sprendimai. Sprendimų vertė ir svarba priklauso nuo to, kiek vykdomi procesai atitinka procedūrų reikalavimus ir yra atliekami teisingai. Socialistinėmis ideologijomis ar masonų idėjomis užvaldytų režimų istorijoje randame daug apgaulingų procesų bei neteisingų sprendimų. Daugelis nekaltų žmonių buvo nuteisti aukščiausiomis bausmėmis. Taip pat daugeliui žmonių buvo įteikti aukščiausi apdovanojimai, nors jie pagarsėjo peiktinais veiksmais ar net nusikaltimais. Manipuliavimas procesų ir tyrimų eigoje buvo kasdienis ir įprastas reikalas. Bet neteisingas sprendimas yra negaliojantis net tada, kai jį priima įgaliotasis teismas. Viena didžiausių Jėzaus Kristaus kančių buvo Piloto atliktas neteisingas Jo pasmerkimas dėl minios spaudimo. Šis pasmerkimas buvo visiškai nelegalus, negaliojantis ir nenuoseklus. Panašiai yra ir su sprendimu dėl beatifikacijos ir kanonizacijos. Toks sprendimas privalo būti objektyvių ir teisingų procesinių tyrimų rezultatas ir negali remtis nei teisėjo savivale, nei būti priimtas pasirenkamosios procesinių aktų analizės pagrindu ar dėl vadinamosios „viešosios opinijos“ spaudimo, kurią mūsų laikais dažniausiai formuoja informacijos priemonės. Procesinių

aktų pasirenkamoji analizė yra ne kas kita, kaip manipuliavimas šiais aktais. Garbingai atliktos procesinės procedūros neleidžia nekreipti dėmesio į dokumentus, liudijimus, nuomones, realijas, kurios yra nepalankios kandidatui. Tokios atrankos vykdymas panašus į teismą, įsitikinusį kaltinamojo nekaltumu, tačiau iškeliantį tik tuos dalykus, kurie patvirtina jo kaltę. Ar teismas gali užčiaupti burnas kaltinimo liudininkams, o įsiklausyti tik į gynybos liudininkų parodymus?

2005 metų balandžio 2 d., po vieno ilgiausių pontifikatų istorijoje, mirė popiežius Jonas Paulius II. Visi Brolijos kunigai ir tikintieji visame pasaulyje meldėsi jo sielos išganymo intencija. Savo ilgo pontifikato metu popiežius pasakė virš 20 000 kalbų, išleido 14 enciklikų ir šimtus kitų pontifikalinių dokumentų, aplankė 130 pasaulio šalių, skyrė apie 3 000 audiencijų, kurių metu priėmė apie 20 milijonų žmonių, turėjo apie 10 000 susitikimų su viso pasaulio vyskupais, kalbėjo su daugiau nei tūkstančiu svarbių asmenybių: politikų, diplomatų ir kt. Šių įvykių gausa iškelia pirmąją problemą: beatifikacijos procesas reikalauja gilaus visų išorinių kandidato veiksmų ištyrimo. Reikia daug laiko ne tik jų analizei atlikti, bet taip pat jų betarpiškoms pasekmėms ištirti. Tai panašu į maisto kokybės įvertinimą. Maisto vartojimo pasekmės nesibaigia valgymo momentu. Kartais kai kurių maisto produktų virškinimas užtrunka keletą dienų. Reikia laiko, kad įvertintume, ar paduotas ir suvalgytas patiekalas suteikė mums jėgų ar tapo skrandžio negalavimo priežastimi. Solidūs istorikai nepradeda aprašinėti asmens biografijos, kol po jo mirties nepraeina tam tikras laiko tarpas. Kaip galima formuluoti kažkieno gyvenimo šventumo vertinimą, jeigu, nepaisant šio asmens mirties, jo gyvenimas tęsiasi atvirose bylose, nebaigtuose reikaluose, neužgesusiose emocijose? Be to, beatifikacijos ar kanonizacijos procesas turi apimti visą asmens gyvenimą. Jono Pauliaus II atveju privalu tirti ir jo gyvenimą iki įžengimo į Petro Sostą. Taip pat daugelis archyvų, susijusių su pokarinės Lenkijos istorija, tapo prieinami tik 2007 metais, tada, kai mirusio popiežiaus beatifikacijos bylos vyskupijos procesas buvo užbaigtas. Kaip galima kalbėti apie objektyvią istorinių faktų peržiūrą? Prieš kelias savaites lenkų archyvuose pasirodė išsamios medžiagos, susijusios su mirusiu popiežiumi, rinkiniai. Ją skaitys istorikai, bet ne teisėjai, atliekantys beatifikacijos procesą, nes jie jau užbaigė savo darbą. Ar skubėjimas tokiame svarbiame dalyke kaip beatifikacija nesukelia didžiulės šio reikalo skuboto traktavimo rizikos?

Antroji didelė ir rimta problema yra objektyvumo trūkumas paties proceso eigoje. Pagal privalomą proceso teisę visi Šventųjų skelbimo kongregacijai pateikti liudijimai turi būti jų darbuotojų išanalizuoti. Taigi pasinaudodami kanonizacijos teisės numatyta galimybe, Šv. Pijaus X

kunigų brolijos atstovai išsiuntė didelės apimties dokumentą įvairiems asmenims, atsakingiems už informacinį procesą vyskupijos lygmeniu. Pagal teisę šio lygmens teismo institucija turi prijungti šį dokumentą prie visos savo surinktos dokumentacijos bei išanalizuoti jį kaip ir visus kitus liudijimus. Tačiau dėl neaiškios priežasties mūsų dokumentas buvo ignoruotas. Pamirštas ilgai išgulėjo kažkurio žemiausio kurijos biuro stalčiuje. Gavome informaciją, jog galiausiai buvo ištrauktas kitą dieną, pasibaigus vyskupijos procesui, taigi buvo jau per vėlu jį peržiūrėti. Todėl jo nėra tarp dešimties tūkstančių liudijimų, perduotų Šventųjų *skelbimo kongregacijai. Brolijos atstovai bandė įsikišti kitokiu būdu. Jie išsiuntė šį* dokumentą į Romą, į Apaštalinio Sosto atsakingas institucijas, tačiau, deja, negavo jokio atsakymo. Mūsų dokumentas buvo paremtas vien faktais. Kiekvienas pateiktas faktas buvo paaiškintas išnašose, kuriose tiksliai nurodyta kada ir kur popiežius kažką darė, kada ir kam popiežius kažką pasakė. Pateikti dokumentuoti faktai vienareikšmiškai liudija, kad popiežiaus dorybės nepasiekė herojiškumo laipsnio. Jo tikėjimas, viltis ir meilė nepakilo į tą lygmenį, kuris pateisintų beatifikaciją. Maža to, kai kurie vieši popiežiaus poelgiai bei žodžiai tinkamai neatspindėjo popiežiaus pareigų. Deja, tokie dalykai Bažnyčios istorijoje kartais įvykdavo. Jono Pauliaus II beatifikacijos procese nebuvo *advokatus diaboli*. Primename, kad šitaip Bažnyčia vadina dvasininką, kuris vykstant beatifikacijos ar kanonizacijos procesui, privalo uoliai ieškoti argumentų, liudijančių prieš kandidato į altoriaus garbę šventumą. Pirmiausia jis turi tirti, ar dėl keliamo į altoriaus garbę asmens negresia joks pavojus tikinčiųjų tikėjimui. Paskirtasis kunigas, besirūpindamas, kad Bažnyčia ko nors nepraleistų, ko nors neaplenktų, vykdydavo savo nemalonią pareigą. Dažniausiai jis džiaugsmingai pranešdavo: „uoliai ieškojau, bet nieko neradau". Kartais kažką rasdavo. Tuomet su liūdesiu apie tai informuodavo vadovybę, o Bažnyčia nutraukdavo procesą. Deja, paskutiniai pokyčiai beatifikacijos procese nušalino šią instituciją, ir tuo sukėlė visam procesui objektyvumo trūkumo pavojų. Tačiau ir dabar atsakingi už proceso eigą privalo įsiklausyti į kiekvieną balsą, kuris šiai bylai gali pateikti kažkokius faktus ar liudijimus.

Galiausiai net ir be didelių analizių, ar kandidatas pasiekė herojiškų dorybių ar ne, kiekvienas katalikas žino, kad norint patikti Dievui, reikia laikytis Jo įsakymų. Taigi pirmasis ir svarbiausiasis įsakymas mus moko, kad garbintume tik vieną Dievą trijuose Asmenyse. Katalikas negali turėti nieko bendra su klaidingais kultais, išgalvotais žmonėmis-dievukais, pagoniškomis apeigomis. Nenorint pažeisti pirmojo įsakymo, reikia visa tai ryžtingai atmesti. Popiežius atlikdavo gestus ir išsakydavo

deklaracijas, prieštaraujančias pirmajam įsakymui. Tik Dievas žino, ką popiežius turėjo dvasioje ir kokiomis intencijomis vadovavosi, bet regimi jo veiksmai ir skelbiami žodžiai prieštaravo pirmajam Dievo įsakymui ir tapo sumišimo bei dezorientacijos priežastimi tikinčiųjų, kurie, žiūrėdami į popiežių, nebesuprato, ką dera, o ko nedera daryti. Nežinome, kodėl popiežius bučiavo Koraną, bet tuo veiksmu jis parodė pagarbą Koranui, jo turiniui, kuris prieštarauja pirmajam įsakymui. Daikto pabučiavimu išreiškiamas jo pripažinimas, o simboliškai per jį ir jo turinio. Būtent dėl to kiekvienas kunigas (kartu ir popiežius) per kiekvienas šv. Mišias (net laikomas pagal naująją „tvarką") bučiuoja mišiolą ir Evangeliją. Jeigu kuris nors aukštas musulmonų dvasininkas viešai pabučiuotų Evangeliją, tai turėtume teisę traktuoti šį gestą kaip išreikštą pagarbą Evangelijos turiniui. Popiežiaus gestas tapo didžiulės dezorientacijos priežastimi. Vieni buvo pažeminti, kiti nustebinti, o dar kiti pamanė (ir tokių aišku – o siaube! – buvo daugiausia), kad Koranas yra Evangelijai prilygstantis Dievo Žodis, o islamas yra ne kas kita, kaip krikščionybei alternatyvus išganymo kelias, ir nėra skirtumo, ar tu esi katalikas ar musulmonas. Tai tokio mąstymo pavyzdžiai, formuojantys tik ledkalnio viršūnę. Lenkų „Savaitraščio" (TP, Nr. 27, 2008 07 06, p. 6) vyriausiasis redaktorius tvirtina: „Visi skirtingais keliais einame pas Dievą, kuris yra paslaptis." Neseniai miręs lenkų hierarchas irgi pareiškė: „Skirtingos religijos yra kaip panašūs tos pačios matematinės lygties sprendimai. Taikant skirtingus matematinius sprendimus, galime vienaip ar kitaip artėti prie tiesos" („Manau Kad", Nr. 2, 2011 02 04–20, p. 23). Kitas vyskupas teigė, kad Korano pabučiavimas yra nereikšminga smulkmena ir diskusijas šia tema apibūdino kaip „didžiausią bevertę nesąmonę". Vienas provatikaninės dvasios teologas rašo: „Jono Pauliaus II mintis nebuvo laisva nuo tam tikrų dviprasmybių ir įtampų. Kartais jis pažengdavo toliau, peržengdavo tradicinę poziciją. Nedvejodamas žiūrėjo į kitas religijas kaip į kažką daugiau nei tik į žmonių išminties vaisių ir manė, kad juos aplanko Šventoji Dvasia, t. y. išganymo malonė" (TP, Nr. 27, 2008 07 06, p. 7). Visa tai popiežius tikrai darė, bet dėl to tenka tik apgailestauti. Pridėkime, kad popiežius niekada nepaaiškino Bažnyčiai savo Korano pabučiavimo prasmės. Mirė nepaaiškinęs, nors, darant prielaidą, kad turėjo geras intencijas, tuo labiau turėjo tai padaryti.

O kaip paaiškinti popiežiaus maldą į šv. Joną Krikštytoją, kad šis šventasis gintų islamą? Kaip suprasti popiežiaus tezę, pasakytą Kasablankoje, kad musulmonai ir krikščionys tiki tą patį Dievą. Iš tos tezės seka paprasta išvada, kad yra tas pats, ar esi krikščionis ar musulmonas. 2008 metais popiežiaus Benedikto XVI pakrikštytas konvertitas iš islamo Magdi Allam nustebintam vyriausiajam lenkų „Savaitraščio"

redaktoriui pasakė: „Tai tiesa, kad yra vienas Dievas, bet netiesa, kad visi tikime tą patį Dievą, nes islamo Dievas neturi nieko bendra su Jėzumi Kristumi“ (TP, Nr. 27, 2008 07 06, p. 6). Kodėl tokių žodžių niekada neišgirdome iš popiežiaus lūpų?

Galiausiai kaip suprasti Jono Pauliaus II aktyvų dalyvavimą animistiniuose kultuose „šventojoje“ girioje Toge? Dar neseniai, pagal kanoninės teisės normas, tokių gestų būtų užtekę, kad asmuo, kuris tai atliko, būtų įtartas erezija. Ar įmanoma, kad šiandien tokie gestai staiga taptų herojišku tikėjimo dorybės ženklu? Pirmoji popiežiaus užduotis yra „saugoti tikėjimo depozitą“, ginti tikėjimą ir stengtis dėl visų kitatikių atsivertimo. Ar daugelis susitikimų ir ekumeninių bei tarpreliginių (kokios įvyko Asyžiuje) pamaldų atvedė kokius nors kitatikius į Bažnyčią? Drįstu tvirtinti, kad atvirkščiai: įtvirtino juos pagonybėje ir erezijose. Pats būdamas Afrikoje, kai vyko pirmasis susitikimas Asyžiuje, iš vietinių katalikų daug kartų išgirdau nuomonę, kad dabar jie gali grįžti prie savo senųjų tikėjimų ir animistinių kultų, nes pats popiežius susitiko su tų religijų vadovais ir net dalyvavo jų apeigose. Dėl tų pačių priežasčių jie sakė, jog dabar jau tas pats, ar esi katalikas ar vudu sekėjas. Povatikaninės dvasios kunigai vadina tai „įkultūrinimu“ arba „Afrikos ekumenizmu“, kuris afrikiečių kultūrą traktuoja kaip lygiavertę europietiškajai. Iš tikrųjų juodosios Afrikos kultūra daugiausia susideda iš prietarų, animizmo, totemų, talismanų, burtų, savęs žalojimo, nemoralių kultinių praktikų, poligamijos šeimos gyvenime, lytinių instinktų tenkinimo kunigų gyvenime ir celibato paneigimo. Daugelis katalikų Afrikoje priėjo išvadą, kad visa tai „dabar galima daryti, nes pats popiežius...“. Arkivyskupas Lefebvre‘as dar prieš pirmąjį susitikimą Asyžiuje aštuoniems kardinolams rašė: „Popiežiaus Jono Pauliaus II pasisakymai ir gestai, padaryti Toge, Maroke, Indijoje ir Romos sinagogoje, sužadina mūsų širdyse šventą pasipiktinimą. Ką mano apie šias veikas visi Senojo ir Naujojo Testamento šventieji?! Ką padarytų Šventoji Inkvizicija, jei vis dar būtų?“ ir „Ar Jonas Paulius II toliau viešai naikins katalikų tikėjimą, ypač Asyžiuje, šv. Pranciškaus miesto gatvėse – kaip suplanuota – kitų religijų atstovų apsuptyje? O tie atstovai bus apgyvendinti bazilikos koplyčiose, kad ten atlikinėtų savo apeigas...“ (Bernard Tissier de Mallerais. *Marcel Lefebvre. Gyvenimas*, p. 694). Ir tuoj po pirmojo susitikimo Asyžiuje arkivyskupas Lefebvre‘as plyštančia širdimi sakė: „Roma yra giliose tamsybėse, klaidų tamsybėse. Negalime žiūrėti į tai kaip į kasdienybę, tai neįmanoma. Kaip gi turime žiūrėti mūsų katalikiškomis akimis, tuo labiau mūsų kunigiškomis akimis į tai, kas atsitiko Asyžiuje, Švento Petro bažnyčioje, kuri buvo atiduota budistų

dispozicijai, kad galėtų naudoti savo pagonybės kultui“ (Marcel Lefebvre. *Pamokslai*, p. 197).

Apie visus apgailestavimo vertus praeito pontifikato įvykius rašyta anksčiau minėtame Brolijos dokumente. Jame išdėstytų argumentų analizės atsisakymas ir jų palikimas be atsakymo daro patį procesą jau vyskupijos lygiu su trūkumais, o tai, kas po to eina, ir galutinis sprendimas dėl beatifikacijos taip pat yra su trūkumais. Jokiu būdu negalima sutikti, kad būtų panaikintos ribos tarp to, kas teisinga ir klaidinga, gera ir bloga. Jokiu būdu negalima palikti tikinčiųjų sumišime. Dėl to anksčiau minėtas dokumentas, iki šiol žinomas tik Bažnyčios hierarchams, bus publikuojamas. Jame išdėstytos trys grupės svarbiausių priežasčių, paaiškinančių, kodėl Jono Pauliaus II beatifikacija niekada neturi įvykti.

Dar lieka klausimas, ką Brolija darys pasibaigus gegužės 1-osios beatifikacijos iškilmėms. Praeitų metų pabaigoje viena lenkų dienraščio „Žečpospolita“ žurnalistė paklausė (interviu galima perskaityti elektroniniame laikraščio puslapyje) arkivyskupą Bernardą Tissier de Mallerais: „ Ar Brolija pripažins Joną Paulių II – kai pasibaigs jo procesas – palaimintuoju? [...] Ar visgi Brolija pripažins Jono Pauliaus II beatifikaciją?“. Kunigas-vyskupas tuomet davė tokį atsakymą, kuris yra kartu ir visų mūsų atsakymas: „Iš mūsų pusės bus visiška tyla. Taip pat reagavome į Jono XXIII beatifikaciją.“ Kalbėjome, kol turėjome nors mažą viltį, kad kažkas mus išgirs ir į tai atsižvelgs. Kai į mūsų balsą gegužės 1-ąją niekas neatsižvelgs ir įvyks tai, kas neturi įvykti, tada nutilsime. Tylėdami dėl asmens, dar karščiau pasisakysime prieš netikro ekumenizmo klaidą ir prieš kitas paskutiniojo Susirinkimo klaidas.

Be Bažnyčios nėra išganymo[1]

Kaip tai suprasti

1. Amžinąją laimę mes galime pasiekti tik tuo būdu, kurį nustatė įsikūnijęs Dievas Sūnus, Jėzus Kristus. O Jis tam tikslui įsteigė Bažnyčią. Todėl tik per Bažnyčią ir tegalima būti išganytam, arba, kitaip sakant, be Bažnyčios nėra išganymo.

---

[1] Ištrauka iš „Dievas ir žmogus“, prel. dr. F. Bartkus, Kaunas, 2011.

Būtina priklausyti Katalikų Bažnyčiai

2. Kadangi tik Katalikų Bažnyčia yra tikroji Viešpaties Jėzaus įsteigtoji Bažnyčia, tad nepriklausant jai neįmanoma pasiekti amžinosios laimės.

Tai savaime aišku. Juk kas ją niekina, niekina patį Jėzų; kas nutraukia ryšius su ja, pasitraukia nuo paties Jėzaus ir neabejotinai nusipelno amžinąjį pasmerkimą. Ne veltui šv. Augustinas pareiškia: „Kas tik yra atsiskyręs nuo Katalikų Bažnyčios, tas, kadangi ir nuo Kristaus yra atsiskyręs, neturės gyvenimo; ir, nors tartųsi gyvenąs pagirtinai, pasilieka ant jo Dievo rūstybė.“[1] Todėl Bažnyčios tėvai ne kartą lygino Katalikų Bažnyčią su Nojaus arka, kurioje būdami žmonės išsigelbėjo nuo tvano.

Nepriklausančiųjų Katalikų Bažnyčiai išganymas

3. Apie Katalikų Bažnyčiai nepriklausančių žmonių išganymą pasakytina štai kas:

a) kas dėl savo kaltės nepriklauso nei Katalikų Bažnyčios kūnui, nei sielai, tas jokiu būdu negali būti išganytas,

Katalikų Bažnyčios kūnui nepriklauso tas, kas nėra pakrikštytas, kaip antai: žydai, musulmonai, pagonys; o sielai, – kas neturi pašvenčiamosios malonės, ir juo labiau kas yra netekęs tikėjimo.

b) kas priklauso tik Katalikų Bažnyčios kūnui, bet ne jos sielai, irgi negali būti išganytas,

Aišku kodėl: nes toks, nors ir vadina save kataliku, bet neturi pašvenčiamosios malonės, t. y. antprigimtinės sielos gyvybės, be kurios neįmanoma pasiekti amžinosios laimės.

c) kas be savo kaltės nepriklauso Katalikų Bažnyčios kūnui, bet priklauso jos sielai, tas gali būti išganytas, nors daug sunkiau negu katalikai,

---

[1] Cirtos Susirinkimas 412 m.

Be savo kaltės nepriklauso Katalikų Bažnyčiai tie pakrikštytieji, kurie užgimę ir užaugę tarp nekatalikų (protestantų ar stačiatikių) nė žinoti nežino, kad vien tik Katalikų Bažnyčia yra tikroji Viešpaties Jėzaus Bažnyčia. Jeigu jie, dorai gyvendami, išlaiko pašvenčiamąją malonę, kurią gavo per Krikštą, ar atgauna ją, gailėdamiesi už savo nuodėmes, tai jie priklauso Katalikų Bažnyčios sielai ir gali būti išganyti. Tačiau tai jiems daug sunkiau negu katalikams, kadangi jie neturi tiek daug ir tokių sėkmingų priemonių pašvenčiamajai malonei išlaikyti ar atgauti kaip katalikai.

d) kurie be savo kaltės nėra pakrikštyti, tie irgi gali būti išganyti, bet labai sunkiai.

Tokie be savo kaltės nepakrikštyti yra visi žydai, musulmonai ir pagonys, kurie nė girdėti negirdėjo apie Katalikų Bažnyčią ar krikščionybę, ar kuriems nekyla nė minties, kad tik per Katalikų Bažnyčią galima pasiekti amžinąją laimę. Jie gali būti išganyti, nes, kaip sako šv. Paulius, Dievas „nori, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 4) ir niekam nešykšti savo malonių. Jeigu jie su tomis malonėmis reikiamai bendradarbiauja, tai bent *troškimu* priklauso Katalikų Bažnyčiai ir todėl gali pasiekti amžinąją laimę[1]. Bet tai labai sunku, nes gerai žinome, kaip mums, nors turime tokius gausius didžiausių malonių šaltinius, nelengva kovoti su savo išganymo priešais: geismais, pasauliu ir piktąja dvasia, tai ką jau besakyti apie juos? Todėl jų, vargšų, turi būti itin gaila, ir mes privalome kuo dažniau maldauti už juos Dievą: „Visus netikinčius Evangelijos šviesa apšviesti teikis, Tave meldžiame, išklausyk mus, Viešpatie!“

Žodžių „tikiu šventąją visuotinę Bažnyčią“ prasmė

Kai Apaštalų tikėjimo išpažinime sakome: „tikiu šventąją visuotinę Bažnyčią“, tai tais žodžiais išreiškiame ir išpažįstame: kad Jėzus Kristus įsteigė regimą Bažnyčią su regima vyriausiąja Galva; kad toji Bažnyčia gyvuos iki pasaulio pabaigos ir kad ji yra neklystanti; kad jai būtinai turime

---

[1] Jie bus išgelbėti tik tada, jei neturės tikrosios religijos, bet neišpažins ir klaidingos religijos.

priklausyti ir pasiduoti, jei norime pasiekti savo galutinį tikslą; ir kad toji Bažnyčia yra ne kokia kita, kaip vien tik Katalikų Bažnyčia.

Bažnyčią mes teisingai vadiname savo Motina. Juk ji Krikšto sakramentu mus pagimdė antprigimtiniam ir amžinai laimingam gyvenimui, kuris daug vertingesnis už šį trumpą ir skurdų žemiškąjį; ji mus maitina Dievo žodžiu ir Švč. Viešpaties Jėzaus Kūnu ir Krauju; ji mus, priešų nužudytus ar sužeistus, prikelia iš numirusių ir išgydo Atgailos sakramentu; ji mus ugdo ir auklėja Dievo baimėje ir meilėje; ji rūpinasi mumis per visą mūsų gyvenimą ir, atėjus mirties valandai, teikia mums paguodos bei stiprybės; ji meldžiasi už mus ir po mūsų mirties. Taigi iš tikro ji yra geriausia mūsų Motina. Ne veltui šv. Kiprijonas sako: „Negali turėti Dievo Tėvu tas, kas nepripažįsta Bažnyčios savo Motina.“

Pirmieji mėnesių šeštadieniai

1917 metais Portugalijos kaimelyje Fatimoje trims piemenėliams: Liucijai, Jacintai ir Pranciškui, apsireiškė Švč. Mergelė Marija.

1917 m. birželio 13 d. Ji kalbėjo: **„Jėzus nori žemėje įsteigti mano Nekaltosios Širdies garbinimą. Kas jį priims, tam aš pažadu išganymą. Šios sielos bus Dievo mylimos lyg gėlės, kurias aš dedu, kad papuoščiau Jo sostą.“**

Liepos 13 d. Dievo Motina mokė vaikus: **„Aukokitės už nusidėjėlius ir dažnai kalbėkite, ypač kai atliekate auką: „O Jėzau, tai darau iš meilės Tau už nusidėjėlių atsivertimą ir norėdamas atsilyginti už nuodėmes, padarytas Nekaltajai Marijos Širdžiai.“** Po šių žodžių Marija parodė vaikams siaubingą pragaro viziją ir kalbėjo: **„Jūs matėte pragarą, į kurį eina vargšų nusidėjėlių sielos. Kad jas išgelbėtų, Dievas nori pasaulyje įsteigti pamaldumą mano Nekaltajai Širdžiai. Jei bus daroma, ką jums sakau, daug sielų bus išgelbėta, ir bus taika... Kad apsaugočiau nuo to, aš ateisiu prašyti Rusijos paaukojimo mano Nekaltajai Širdžiai ir atgailos Komunijos pirmaisiais [mėnesių] šeštadieniais. Jei mano norai bus vykdomi, Rusija atsivers, ir bus taika; jei ne, tuomet jinai išplatins savo klaidas visame pasaulyje,**

sukels karus ir Bažnyčios persekiojimus, gerieji bus kankinami ir Šventasis Tėvas daug kentės. Kai kurios tautos bus sunaikintos. Bet galiausiai mano Nekaltoji Širdis triumfuos. Šventasis Tėvas paaukos man Rusiją, kuri atsivers, ir pasauliui bus dovanotas taikos laikotarpis... Kai kalbate rožančių, po kiekvienos paslapties kalbėkite: „O mano Jėzau, atleisk mums mūsų nuodėmes, apsaugok mus nuo pragaro ugnies, nuvesk į dangų visas sielas, o ypač tas, kurios labiausiai reikalingos Tavo gailestingumo."

Rugpjūčio 13 d. Marija dar paragino vaikus: **„Melskitės, daug melskitės ir aukokitės už nusidėjėlius! Daug sielų eina į pragarą, nes niekas už jas nesiaukoja ir nesimeldžia."**

Regėtojai uoliai vykdė šį Dievo Motinos pažadą, savo apsimarinimu ir malda siekdami atsilyginti už nuodėmes, daromas Nekaltajai Marijos Širdžiai. Jacinta ir Pranciškus mirė vaikystėje, pasiekę šventumą (jie paskelbti palaimintaisiais 2000 m. gegužės 13 d.). Apsireiškimų Fatimoje antgamtiškumą Leirijos vyskupas oficialiai pripažino 1930 m. spalio 13 d., pirmųjų šeštadienių pamaldumą – 1939 m. rugsėjo 13 dieną. Liucija tapo vienuole. 1925 m. gruodžio 10 d. Pontevedros vienuolyne jai vėl apsireiškė Švč. Mergelė Marija ir parodė savo Sopulingąją Širdį. Dievo Motina kalbėjo: **„Mano dukra, štai mano Širdis, vainikuota erškėčiais, kuriais ją nuolat bado nedėkingi žmonės savo piktžodžiavimais ir nedėkingumu. Bent jau tu stenkis mane paguosti ir paskelbk, kad... visiems, kurie penkis mėnesius kiekvieną pirmąjį šeštadienį atliks išpažintį, priims šventąją Komuniją, sukalbės trečdalį rožančiaus ir pabus kartu su manimi 15 minučių mąstydami apie 15 rožančiaus paslapčių, kad man atsilygintų, aš pažadu padėti mirties valandą visomis malonėmis, reikalingomis jų sielų išganymui."**

Atlikdami pirmuosius šeštadienius, mes ne tik ypatingai pagarbiname Nekaltąją ir Sopulingąją Marijos Širdį, ne tik įvykdome Fatimos Dievo Motinos nurodymą melstis už nusidėjėlių atsivertimą, bet ir maldaujame Viešpatį Rusijos atsivertimo bei pažadėtojo Nekaltosios Marijos Širdies triumfo.

Norint gauti šias didžiules malones, reikia:

1. Prieiti sakramentinės išpažinties. 1926 m. vasario mėn. 15 d. seseriai Liucijai apsireiškė Kūdikėlis Jėzus. Sesuo paklausė, ar išpažintį galima atlikti per aštuonias dienas iki pirmojo šeštadienio. Jėzus atsakė: „Taip, ir netgi anksčiau, svarbu, kad tie, kurie mane priima, būtų malonės būklėje ir kad turėtų ketinimą atsilyginti Nekaltajai Marijos Širdžiai."

2. Vertai ir pagarbiai priimti šv. Komuniją. Ją būtinai reikia priimti

pirmaisiais šeštadieniais ir penkis kartus be pertraukos. Dėl kokių nors priežasčių praleidus šv. Komuniją, reikia pradėti skaičiuoti iš naujo. 1930 m. gegužės 29 d. sesuo Liucija prašė Viešpatį paaiškinimo, kodėl reikia atlikti būtent penkis pirmuosius šeštadienius. Apsireiškęs Jėzus kalbėjo: „Mano dukra, priežastis yra paprasta. Yra penkių rūšių Nekaltosios Marijos Širdies įžeidimai ir per juos pasireiškiančios šventvagystės:

- Nekaltojo Prasidėjimo,
- nuolatinės mergystės,
- dieviškosios motinystės, kartu nepripažįstant Marijos ir žmonių Motina,
- šventvagystės tų, kurie viešai siekia įdiegti vaikų širdyse abejingumą, panieką ar netgi neapykantą Nekaltajai Motinai,
- šventvagystės tų, kurie Ją tiesiogiai įžeidžia Jos atvaizduose".

Tuomet Liucija paklausė, ar šv. Komuniją galima perkelti į sekmadienį po pirmojo šeštadienio. Viešpats atsakė: „Ši pamaldi praktika bus taip pat priimtina sekmadienį, einantį po pirmojo šeštadienio, jei dėl rimtos priežasties mano kunigas tai leis."

3. Sukalbėti vieną rožančiaus dalį (penkias paslaptis).

4. Reikia (atskirai nuo rožančiaus) **bent 15 minučių mąstyti apie vieną ar kelias pasirinktas rožančiaus paslaptis.**

5. Visa tai reikia daryti siekiant permaldauti ir paguosti Nekaltąją Marijos Širdį, žeidžiamą nuodėmių ir abejingumo.

Naujoji kovojančios Karalienės Riterija[1]

Visi jo draugai lenkai, būdami Austrijos pavaldiniai, turėjo palikti Italiją. Turėdamas rusišką pasą, brolis Maksimilijonas kelioms savaitėms buvo internuotas į San Mariną ir po to gavo leidimą įvažiuoti į Romą. San Teodore kasdien buvo skaitomi oficialūs pranešimai. Kolegijos rektorius tėvas Stefanas Ignudis, popiežiaus draugas ir patikėtinis, po kiekvieno apsilankymo Vatikane nepraleisdavo progos papasakoti apie didelį popiežiaus liūdesį. Tautų krikščioniška šeima buvo išdraskyta brolžudiško karo. Ar begali būti didesnis skausmas Tėvo širdžiai? San Teodoro tarptautinėje kolegijoje ir jauni, ir seni įsijungė į šį neapsakomą gedėjimą.

Broliui Maksimilijonui nepatiko tuščios idėjos. Jis nesitenkindavo žodžiais. Bažnyčia kentėjo. Popiežius kentėjo. Blogio jėgos buvo išlaisvintos ir pragariškas puolimas vyko pozicijose, kurios atrodė nenugalimos. Krikščioniškas gailestingumas staiga liovėsi egzistuoti ir nutilo už spygliuotų vielų. Net kunigai nebedrįso kalbėti apie meilę priešams. Ar tuo metu buvo galima likti nuošalyje nieko neveikiant ir būti pasyviam? Ar nereikėjo verčiau ruoštis kontratakai, gerai pasverti būdus ir pasirinkti veiksmingus ginklus ir neįveikiamas pozicijas? Čia, broli Maksimilijonai, tavo galimybė sukurti protingą strategiją! Parengti planą ir stoti į mūšį! Stoti į mūšį ir nugalėti! Nes tas, kuris sustoja pusiaukelėje – žuvęs; programa kruopščiai suplanuota ir turi būti įvykdyta iki galo.

Brolis Maksimilijonas apie tai mąstė ir meldėsi. Būdamas vaikas, jis linksmai leido laiką stiprindamas Lvovo, „ereliukų miesto“, strateginę gynybą. Uždavinys, kurį jis dabar sau iškėlė, buvo nepaprastas. Visa krikščionija atsidūrė pavojuje. Sielos buvo vedamos klaidingu keliu. Jas būtinai reikėjo išgelbėti! Širdyje jis buvo karys, o jo širdies dama buvo kovojanti Mergelė. Lenkijoje pamaldumas Mergelei Marijai užgimė aidint trimitams. *Cunctas haereses sola interemisti*[2]. Išvada, padaryta vadovaujantis tradicine gera logika, yra ši: su Ja, kaip su sąjungininke, pergalė garantuota.

---

[1] Pateikiamas penktas skyrius iš neseniai išleistos Marijos Vinovskos knygos „Maksimilijono Kolbės paslaptis“.

[2] Viena sunaikinai visas erezijas.

Aš neketinu pavaizduoti, kaip brendo ši aistringa mintis dvidešimtmečio vienuolio galvoje. Tiesiog nurodau pagrindinius etapus. Brolis Maksimilijonas jau buvo tas, kas jis visada bus – geležinės logikos žmogus. Vargu ar rastume mažiau svajingą dvasią negu jo. Jeigu jis matė, ką galima padaryti, jei buvo įsitikinęs, kad tai Dievo valia, niekas pasaulyje negalėjo jo sustabdyti. Ant tokios ištikimybės ramsčio malonė galėjo statyti. Kovojanti Karalienė išmintingai pasirinko riterį.

Mariologinė tarptautinės kolegijos aplinka, didžioji pranciškonų tradicija, rimtos teologinės studijos atskleidė tai, kas buvo nuo pradžių slaptas jo sielos potraukis, ir į tai vedė. Šioje aplinkoje jis tiesiog vadovavosi fundamentaliaisiais principais ir visomis iš jų logiškai išplaukiančiomis išvadomis.

Marija yra Nekaltasis Prasidėjimas. Šios dogmos išplatinimas teikė garbę pranciškonų ordinui, per amžius gynusiam šią tiesą. Ar mes neturime iš šios dogmos padaryti visas praktines išvadas, gyventi jomis ir prisidėti prie dogmos išplatinimo? Ir ar šios unikalios privilegijos skelbimas nereikalauja nuolat pripažinti Mariją esant visų malonių tarpininkę?[1]

Per Ją iš Kristaus mums ateina visos malonės. Būdama atsidavusi vien Dievui, Ji gyvena tik per Jį, tarnauja tik Jam, trokšta tik Jo. Būdama begalinio gailestingumo įgaliotinė, Ji yra indas, kuriame visi mūsų menkaverčiai dalykai sudega pasiaukojančios meilės liepsnoje, kuri, kad padarytų tai verta auka, priima tik gryniausią auksą. Kaip Kristaus Motina Ji išlies mums savo didžiausią malonę ne kitaip, kaip tik formuodama Kristų mumyse. Galvos Motina, todėl mistinio Kūno Motina ir viso Kristaus Motina, Ji gauna tik tam, kad atiduotų ir paima tik tam, kad pakeistų. Yra tik viena kliūtis, kurios negali įveikti Jos atperkantis veikimas – mūsų valingas atsisakymas. Bet, priešingai, besąlygiškas *fiat*, absoliutus kaip ir Jos, suteikia mums teisę naudotis Jos galingu užtarimu. Būdama visų malonių Motina, Ji nieko negalėtų atsakyti tam, kuris būtų Jai viskas: Jos sūnus, riteris, tarnas. Svarbiausia yra atsiduoti Jos pašventinančiam veikimui, būti paruoštu instrumentu Jos spinduliuojančiose rankose. Ji,

---

[1] Marijos Nekaltasis Prasidėjimas sukėlė nenugalimą priešiškumą tarp Jos ir seniausio žmogaus priešininko – velnio ir taip įtvirtino Ją kaip moterį, Tėvo pažadėtą rojuje (Gen 3, 15). Taip Marija galėjo įsijungti į savo Sūnaus mirtiną kovą su šėtonu, nuodėme ir mirtimi ir todėl dalytis su Sūnumi pergale ir karališkąja valdžia, iškovota šiame kare. Būdama kariaujanti Karalienė ir Karaliaus Motina, Ji turi teisę dalyti karalystės lobius (plg. Pijus XII, *Ad Coelli Reginam*, nr. 38–42).

Nekaltoji, yra tiesus kelias pas Kristų, pergalės ginklas, reikalingas Kristaus viešpatavimui įsteigti, tobulas būdas duoti Kristų.

Brolis Maksimilijonas niekada nepavargdavo kartoti visų šių minčių, leistis į jas su vis didesne paguoda, pasinerti vis giliau. Jis negalėjo jų iš karto išsakyti tiksliai, akimirksniu, nes atrado palengva, melsdamasis atsiklaupęs ant kelių. Vėliau jis dažnai sakydavo savo sūnums, kad mes daugiau sužinome apie Švenčiausiąją Mergelę melsdamiesi, negu skaitydami, mes daugiau išmokstame klūpėdami prieš Ją, negu palinkę prie knygų.

Metai, praleisti Romoje, buvo sėjos laikas ir suteikė broliui Maksimilijonui neįkainojamos patirties. Kaip anksčiau Žanai d'Ark, jam reikėjo tarybos, į kurią įeitų ne tik vyriausieji vadai, bet visas šventųjų štabas, ypač tie, kurie labai atsidavę Marijai. Jis sudarė paktą su Terese iš Lizjė prieš jos beatifikaciją, pažadėdamas jai: „Aš melsiu, kad tu būtum iškelta į altorių garbę, jeigu pasirūpinsi visomis mano būsimomis pergalėmis." Pergalių tada dar nebuvo, bet ar generolas, prieš eidamas į mūšį, pirmiau nesustiprina savo pajėgų?

Brolio Maksimilijono konfratrai dažnai jį rasdavo kolegijos koplyčioje pasinėrusį į maldą. „Įėjęs pagalvodavai, kad koplyčioje nieko nėra, bet po kurio laiko pasigirsdavo nedidelis triukšmas. Tai būdavo jis, pasislėpęs už didžiojo altoriaus... Man darė įspūdį jo kontempliatyvi ramybė rytinės meditacijos metu." Tas pats liudytojas priduria: „Visas jo nusiteikimas išdavė galingą vidinį darbą."

Šiuos žodžius perduodu ne be reikalo; jie puikiai atskleidžia draugams daromą įspūdį. Visi brolį Maksimilijoną laikė kontempliatyviu, toks jis ir buvo. Bet jo sugebėjimas melstis buvo suderintas su nuostabiausiomis veiklos žmogaus savybėmis. Jo kontempliacija išsiliedavo į didžiausios techninės kompetencijos darbus. Retai tokios prieštaringos savybės sudaro tokią harmoningą pusiausvyrą. Aš netgi sakyčiau, kad harmonija buvo jo stulbinanti savybė. Kad surastume kitą pavyzdį, turime grįžti prie Poverello[1], t. y. šventojo Pranciškaus, ar šventojo Bernardo. Bet neužbėkime įvykiams už akių. Klūpodamas už didžiojo altoriaus, jaunasis studentas buvo pakeliui į mokslus, daug sunkesnius negu Grigaliaus universitete, kur jis puikiai išlaikė egzaminus. Šventosios Dvasios mokykloje pereiti į aukštesnį kursą buvo tolygu gyventi palaiminimais.

Brolis Maksimilijonas labai greitai mokėsi šventųjų mokslo abėcėlės, kurią Raimondas Lulis apibendrina posakiu: „Mylėti – tai kentėti." Vos

---

[1] Vargšelis.

spėjo sumanyti grandiozinį pasaulio išgelbėjimo planą, kaip jį patį išbandymas prislėgė visu svoriu. Pradžioje prasidėjo spjaudymasis krauju, paskui – stiprūs kraujavimai. Jo sveikata niekada nebuvo stipri, o čia buvo liga, negailestinga jo amžiuje. Galimas dalykas, kad Maksimilijono būklė buvo pavojinga, galbūt net beviltiška. Bet jis nesikrimto dėl savo sveikatos, draugai taipogi. Buvo suteiktos tam tikros lengvatos, keliais pasivaikščiojimais daugiau – ir tai viskas! Atsiminimuose ir liudijimuose neradau nė menkiausios užuominos apie gydymą. Sergantiems džiova Roma yra pražūtinga; bet jis pasiliko Romoje, išskyrus vasaros atostogas. Maksimilijono liga prasidėjo 1917 metų vasarą. Keista, kad kolegos, netgi tie, kurie jį geriausiai pažinojo, apie ligą net neužsimena. Vienas iš jų, atidžiai stebėjęs draugą, netgi bandė mane įtikinti, kad Romoje jis nesirgo!

Susilaikykime nuo vyresniųjų teisimo. Jie tikrai būtų jį rūpestingai prižiūrėję, jei būtų žinoję apie ligos sunkumą. Aš manau, kad vienintelis kaltininkas yra pats brolis Maksimilijonas. Jis nekalbėjo apie savo ligą, nesirūpino sveikata, jį netgi džiugino mintis galbūt greitai nueiti į dangų. Tuo metu jis ruošė užkariavimo planą, o tai buvo viso gyvenimo darbas. Didžiausias nesuderinamumas! Norint sužinoti, kas iš tikrųjų dėjosi jo širdyje, reikėtų slapta pasiklausyti tylios maldos už didžiojo altoriaus.

Štai ką jis pats pasakoja nespausdintame ir atvirame paliudijime, užrašytame 1935 m. tėvo Florijono Koziuros, vyresniojo, įsakymu. Šis dokumentas turi didelę vertę, nes yra vienintelis, kuriame brolis Maksimilijonas atvirai kalba apie save.

„Kaip atsirado Nekaltosios riterių judėjimas? Daug laiko praėjo nuo tada, beveik aštuoniolika metų. Aš jau užmiršau daug detalių..."

Broli Maksimilijonai, leisk tave truputį paerzinti. Tu turi puikią atmintį, bet gal nenori pasakyti per daug?

„Vis dėlto, kadangi tėvas Vyresnysis įsakė man aprašyti Nekaltosios Riterijos pradžią, parašysiu, ką prisimenu. Aš, pamenu, dažnai kalbėdavau savo konfratrams apie kai kurių ordino narių entuziazmo trūkumą, apie ordino ateitį. Būtent tada mano atmintyje įstrigo tokie žodžiai: „Atsisakykime kompromisų, kitaip mes sužlugdysime ordiną!"

Mes pabrėžiame, kad jis nesako, kieno tie žodžiai. Kai kurie tėvai priskiria juos tėvui Ignudžiui, kolegijos rektoriui, įžymiam vienuoliui, didžiam asketui ir karštam primityvaus paklusnumo regulai šalininkui.

„Mane labai paveikė tie jauni vyrai, kurie ateina pas mus su aukščiausiais idealais ir kartais, būdami vienuolyne, praranda šventumo idealus. Taigi aš galvojau, ką galima padaryti." Atsigręžkime dar toliau į praeitį. „Prisimenu, kad būdamas labai jaunas už kelis pensus nusipirkau Švenčiausiosios Mergelės statulėlę. Lvovo mokykloje-internate per šv.

Mišias puoliau veidu ant žemės ir pažadėjau Švenčiausiajai Mergelei, kuri sėdėjo soste kaip Karalienė virš altoriaus, kad eisiu dėl Jos į mūšį. Tada nežinojau, kaip tai padarysiu, bet įsivaizdavau kovą naudojant materialius ginklus. Kai atėjo novicijato, o gal profesijos laikas, patikėjau šį sunkumą prefektui, tėvui Denisui Soviakui, kuris mano pažadą pakeitė įsipareigojimu kasdien kalbėti „Tavo apgynimo šaukiamės“[1]. Aš tebekalbu šią maldą iki šiol, nors dabar žinau, kokį mūšį Nekaltoji planuoja.“

Broli Maksimilijonai, ar supranti, kad net ir nenorėdamas, vis dėlto pasakei per daug? Vadinasi, Nekaltoji paprašė tave kovoti Jos pusėje? Tai Jos paliepimu tapai Jos riteris? Kas vyko tarp jūsų tą atmintiną valandą, kuri nulėmė visą tavo gyvenimą? Būtum labai naivus, jei nežinotum, „kokį mūšį Nekaltoji planuoja“! Asyžiaus Vargšelis irgi iki galo nesuprato paliepimo, raginančio atstatyti bažnyčią, nes „Mano namai baigia sugriūti“. Pranciškus Asyžietis tiesiog pradėjo rinkti akmenis Šv. Damijono bažnyčiai atstatyti. Tu irgi pažodžiui supratai gražiosios Mergelės įsakymą. „Kadangi Ji prašo mane kariauti, aš tapsiu riteriu.“ Klausydamasi tavo sielos, Ji tikriausiai šypsojosi. Tavęs laukė kitos kovos, daug sunkesnės!

Tęsdamas savo liudijimą, tėvas Maksimilijonas paprastai atskleidžia dar daugiau intymių savo širdies paslapčių. „Nors buvau linkęs į išdidumą, potraukis prie Nekaltosios buvo daug stipresnis. Savo celėje virš klaupto aš visada laikiau kurio nors šventojo, kuriam Švenčiausioji Mergelė buvo pasirodžiusi, paveikslą. (Kaip jis išsiduoda!) Dažnai šaukdavausi šių šventųjų užtarimo. Matydamas vieną iš tų paveikslų, vienas brolis pastebėjo, kad aš turbūt turiu didelį pamaldumą tam šventajam...“

Žavingas išsisukinėjimas. Tėvo Maksimilijono plunksna kupina meilės drovumo. Jis nebūtų išlaikęs atmintyje šios nesvarbios smulkmenos, jei ji nebūtų reikšminga. Ar nereikėjo nuslėpti nuo smalsių akių tai, ko nuolatinis prisiminimas teikė laimės jo širdžiai? *Da mihi amantem et sentit quod dico!*[2]

Jis pasakoja toliau: „Masonai pradėjo vis įžūliau rengti demonstracijas, net po Vatikano langais kelti savo vėliavas, juodame fone vaizduojančias Liuciferį, trypiantį kojomis arkangelą Mykolą. Kai jie pradėjo dalyti piktus traktatus, nukreiptus prieš Šventąjį Tėvą, gimė mintis pradėti kampaniją prieš masonus ir kitus Liuciferio agentus.“

---

[1] Malda Marijai, prasidedanti žodžiais „Tavo apgynimo šaukiamės...“

[2] „Parodyk man mylimąjį ir jis supras mano žodžius“ (šv. Augustinas. Homilija apie šv. Joną).

Tėvas Maksimilijonas kalbėjo ne apie dalykus, kuriuos buvo perskaitęs knygose; jis buvo jų liudininkas. 1917 m., minint antrą masonerijos šimtmetį, Roma buvo išrinkta jų šventvagiškų parodijų teatru. Šventojo Petro aikštėje ir prieš didingojo kalinio langus grupės fanatikų mosavo velniška vėliava su šūkiu: „Šėtonas turi valdyti Vatikane; popiežius bus jo vergas.“

Kiekvieną rytą tėvas rektorius pasakodavo jauniesiems vienuoliams incidentus, kurie atrodytų kvaili ir groteskiški, jei nebūtų kilę iš velniškos neapykantos. Jei Dievas yra Meilė, mes žinome maištingojo angelo vardą!

Būdami pačioje krikščionijos širdyje, jaunieji Palatino vienuoliai blogio paslapties mokėsi jau nebe iš knygų, bet iš pavyzdžių. Brolio Maksimilijono atmintyje šie įspūdžiai išliko visą gyvenimą. Nelabai svarbu, kad tuo metu priešas tapo masonų vadu, kuris po dvidešimties metų rėmė kitas baisias erezijas. Jo vardas – Legionas, ir jis mėgsta keisti etiketę ir veidą, bet jo neišdildomas ženklas visada yra tas pats – neapykanta teisiesiems, Bažnyčiai, „mielam žemės Kristui“. Būtent „priešui“, koks bebūtų jo chameleoniškas aspektas, mūsų dvidešimtmetis brolis paskelbė karą.

Beje, negalima nekreipti dėmesio į beasmenę kuklaus teiginio „gimė mintis“ formą. Kam gimė, broli Maksimilijonai? Kadangi rašai vardan švento paklusnumo, ar neturėtum mums visko papasakoti?

„Norėdamas įsitikinti, jog tai Nekaltosios įkvėpta mintis, paprašiau mūsų direktorių tėvą Aleksandrą Basilį, jėzuitą, nuolatinį kolegijos studentų konfesarijų, patarimo. Jam pritarus, iš švento klusnumo nusprendžiau tuoj pradėti dirbti.“

Kiekvienas šio paprasto teksto žodis yra prasmingas. Būtent šis garstyčios grūdelis vieną dieną išaugs į didelį galingos veiklos medį.

Viską, ką bedarytų, Švenčiausioji Mergelė atlieka tik Jai vienai būdingu stiliumi. Ji, kuri per paklusnumą nusprendė dirbti Išganymo darbą, reikalauja iš visų savo išrinktųjų absoliutaus sutikimo, visiško, netgi herojiško paklusnumo. Nėra reikalo, broli Maksimilijonai, prisipažinti mums, kad Nekaltoji įkvepia ir veda tave. Mums įtikinti pakanka šio nedidelio teksto: tu nieko nenori imtis pats. Viskas daroma iš švento paklusnumo. Aš tikslingai išskiriu šią savybę, nes tai yra esminis brolio Maksimilijono dvasingumo bruožas. Kai Bažnyčia vieną dieną jį kanonizuos – mes nuoširdžiai tuo tikime – jis galės būti pelnytai vadinamas švento klusnumo šventuoju. Čia vėl kovojanti Karalienė duoda jam nenugalimą ginklą: tik absoliutus *fiat*, besąlygiškas ir visiškas, gali

numalšinti tą, kurio nuodėmę galima apibendrinti šiais žodžiais – *Non serviam*![1] Nekaltosios riteriai yra didvyriai ir jeigu reikės, bus paklusnumo kankiniai. Čia kunigas Maksimilijonas kelia pačius griežčiausius reikalavimus. Tas, kuris nemoka paklusti, nevertas stoti į tarnystę Tai, kurios aukščiausias titulas yra „Viešpaties tarnaitė“.

Taigi jis buvo ginkluotas riteris, kurio vardas reiškė „šventą paklusnumą“. Koks bus jo pirmasis žygdarbis, pirmoji pergalė? Iš tiesų dieviškoji strategija labai skiriasi nuo žmogiškosios, ir kadangi Dievas įsteigė savo viešpatavimą nuo kryžiaus aukštumos, – *Regnat a cruce Deus*[2], – kaip Jo mokiniai galėtų išdrįsti tikėtis, kad su jais bus elgiamasi kitaip, negu su jų Mokytoju?

Šio jauno lenkų vienuolio antroji išrinkimo žymė buvo kentėjimas. „Mes išvykome atostogų į mūsų kaimo namus „La Vigna“, kurie buvo pusvalandis kelio nuo kolegijos[3]. Vieną dieną, bežaidžiant futbolą, pajutau kraują, kylantį iš gerklės. Išsitiesiau ant žolės. Tėvas Bijazy manimi pasirūpino. Ilgą laiką spjaudžiau kraują. Buvau laimingas nuo minties, kad gal jau galas! Po kurio laiko nuėjau pasirodyti gydytojui. Jis parsiuntė mane atgal ekipažu ir liepė tuoj pat gultis. Priemonės nepadėjo sustabdyti besitęsiančių kraujavimų. Tomis dienomis tėvas Žeromas Bijazy dažnai mane lankė.“

Romoje kalbėjausi su tėvu Čikitu, tėvo Maksimilijono prefektu nuo 1912 iki 1914 metų. Jis man pasakė, kad, kai jaunasis brolis atvyko iš Lenkijos, jis buvo raudonskruostis, visada šaltomis rankomis. Žiemą nuo šalčio ant rankų išsikeldavo skausmingos votys – kraujo apytakos sutrikimo arba širdies ydos požymiai – ir labai jį vargindavo. Tėvas Čikitas nuvedė Maksimilijoną pas specialistus, kurie nustatė skirtingas diagnozes; bet niekas iki pat karo pradžios nė neįtarė tuberkuliozės. Aš klausinėjau apie maitinimą karo metais, ir man pasakė, kad broliai per daug nebadavo. Be to, Kolbės šeimoje šia liga niekas nesirgo. Peršasi išvada, kad jis susirgo tuberkulioze Romoje po 1914 metų.

Keista, kad kolegijoje jį pažinojusiųjų parodymuose net neužsimenama apie tokią sunkią ligą, kuri buvo benusinešanti jo gyvybę. Jei mes neturėtume šito Maksimilijono ranka rašyto dokumento su jo

---

[1] Netarnausiu.
[2] Dievas viešpatauja nuo Kryžiaus.
[3] „Vigna“ iš tiesų buvo ne kaime, bet ant miesto kalvos, nuo kurios matėsi senovės Karakulos maudyklių griuvėsiai; šioje vietovėje buvo ir tebėra daug atvirų vietų.

parašu, iškiltų pagunda suabejoti, ar jis iš viso sirgo. Visi draugai tvirtina, kad jis niekada nesiskundė. Vienas mokyklos draugas, tėvas Albertas Arzilis, pasakoja mums apie tėvą Maksimilijoną dažnai varginusius stiprius galvos skausmus, apie kuriuos niekas, išskyrus tėvą rektorių ir dar kelis brolius, net neįtarė. „Aš sužinodavau, kad jis kenčia didžiausius skausmus tik iš jo veido spazmų.“

Jo draugas tėvas Palas savo liudijime net nemini jį ištikusios ligos. Apie tai nekalba ir tėvas Pignalberis, vienas iš septynių įkūrėjų, o jie gyveno kartu. Pareigingasis tėvas Bijazy, kuris buvo jo patikėtinis skausmo valandomis, nusinešė į kapą tėvo Maksimilijono sielos atsivėrimus, jo džiaugsmą nuo minties, kad galbūt jau arti diena, kai „jis Ją išvys“. Ši frazė turbūt buvo paimta iš jo mėgstamo prancūzų himno mūsų Poniai su mielu priedainiu „Vieną dieną aš Ją išvysiu“.

Slėpti nuo artimiausių draugų savo kančias yra herojiškumas. Tai būtina, norint visiškai paneigti svarbiausią žmogaus savisaugos instinktą. Ar taip elgdamasis, jis tiesiog pakluso Nekaltajai? Ar tai nebuvo pamatų dėjimas darbui, kuris, kad būtų dieviškas, turi būti paženklintas kryžiumi? Mes čia susiduriame su „šventųjų mokslu“, kuris taip skiriasi nuo mūsų riboto žmogiško supratimo!

„Po dviejų savaičių, – ramiai pasakoja toliau brolis Maksimilijonas, – gydytojas pirmą kartą leido išeiti į lauką. Lydimas klieriko brolio Osanos, aš sunkokai vykau į mūsų namus kaime. Pamatę mane, broliai sušuko iš džiaugsmo ir atnešė man šviežių figų, duonos ir vyno. Nesijaučiau sergąs, skausmai ir kraujavimai jau buvo liovęsi. Tą dieną broliui Žeromui Bijazy ir tėvui Jozefui Palui, kuris buvo įšventintas prieš mane, bet lankė tą patį teologijos kursą, aš pirmiausia patikėjau savo planą įkurti draugiją. Tačiau iškėliau sąlygą, kad jie pirmiau paprašytų savo dvasinių vadovų leidimo, kad mes būtume tikri, jog tai Dievo valia.“

Mums reikia tik truputį išmanyti psichologiją, kad suprastume, kaip stipriai jauną sergantį brolį buvo pavergusi mintis, kurią galiu pavadinti „įkyria“. Ar ne visi šventieji yra apsėsti Dievo? Ar šventumas nepriklauso nuo ištikimo „taip“, kuris kiekviename išbandyme patvirtina Mokytojo nukryžiuojančius įsakymus? Jaunuolis, kupinas prigimtinės išminties, būtų pasakęs malonei: „Palauk truputį, kol pasveiksiu.“ Brolis Maksimilijonas pasinaudojo šiuo pirmu atokvėpiu ir atskleidė broliams savo grandiozinius planus.

Aš sąmoningai pasirinkau žodį „grandioziniai“. Liudijimai per mažai pabrėžia tėvo Maksimilijono šventą tikslą. Jis matė plačiai. Jis norėjo

VISKO. Jis kūrė didelio užkariavimo planus. Vieną dieną jis pasakė savo draugui: „Jėzuitai sako: *Ad majorem Dei gloriam*[1], o aš sakau: *Ad maximam Dei gloriam*[2]. Nepakako sakyti „didesnei“, jis turėjo pavartoti aukščiausią laipsnį, nes, pasak jo, tik jis vienas vertas Dievo.

Bet Maksimilijonas dar nieko neįrodė. Ugningi žodžiai galėjo būti tik tuščias gyrimasis. Mes žinome, kad ne visi mokslo draugai buvo kupini entuziazmo. Kai kurie šyptelėdavo, išgirdę jo karinius terminus. Pavyzdžiui, Maksimilijonas sakydavo: „Mes priversime judėti sunkiąją artileriją; šitas ar anas bus mūsų 420. Švenčiausiosios Mergelės šaukimasis privers priešą bėgti...“ Bet ne visi draugai turėjo kareiviško kraujo. Iki pat mirties jis mėgo kalbėti apie karo variklius ir nešiotis kišenėse garsiąsias „bombas“, turėjusias sutriuškinti priešą, – gausias Stebuklingųjų medalikėlių atsargas.

Palaiminti tyraširdžiai! Juos pirmiausiai reikia užkariauti. Paklausykite toliau: „Kai pasijutau kiek geriau, buvau pasiųstas į Viterbą ilsėtis su draugu broliu Antonijumi Glovinskiu. Kaip tik tada tėvas Glovinskis ir įstojo į M. I[3]. Netrukus prie jo prisijungė brolis Antonijus Mansis, greitai miręs, ir brolis Henris Granata iš Neapolio provincijos. Išskyrus šiuos narius, niekas kolegijoje net neįtarė M. I. egzistavimo. Tik rektorius tėvas Stefanas Ignudis buvo su viskuo susipažinęs. M. I. nieko nedarė be jo sutikimo, nes Švenčiausiosios Mergelės Marijos valia vykdoma per paklusnumą.“

Štai jo įkyrioji mintis: paklusnumas, paklusnumas! – jo nekintama idėja ir nenugalimas ginklas.

Tėvas Maksimilijonas turbūt nesuvokė, kad savo vyresniesiems jis kėlė nemažai sunkumų. Įsivaizduokite save nors trumpam jų vietoje. Štai jis žvelgia tiesiai tau į akis savo atviru ir skvarbiu žvilgsniu ir sako: „Įsakinėk! Visame kame, ką tu įsakysi, aš matysiu labai malonią Dievo valią. Aš aklai paklusiu.“

O kad jis būtų norėjęs diskutuoti! Bet ne, jis viską priėmė paraidžiui. Laimingas šventųjų gudrumas. Esu įsitikinusi, kad savo vyresniesiems tėvas Maksimilijonas ne kartą sukėlė nemigą; nelengva būti laikomam Dievo valios atstovu. Todėl žinodami, koks jis nuolankus, greitas paklusti,

---

[1] „Didesnei Dievo garbei“ – jėzuitų šūkis.
[2] Didžiausiai Dievo garbei.
[3] Militia Immaculatae – palaimintojo Maksimilijono įkurto Nekaltosios riterių judėjimo lotyniškas pavadinimas. Literatūrinis vertimas – Nekaltosios riterija, kareivija. JAV vartojamas pavadinimas: Nekaltosios riteriai.

jaudinančiai nuoširdus, visi gerai pagalvodavo, ar verta prieštarauti. Ar žinai, tėve Maksimilijonai, kad esi, pats to nežinodamas, didis diplomatas? Mes vėliau pamatysime, kad antgamtinis paklusnumas buvo nenugalimas jo argumentas.

„Taigi, – jis pasakoja toliau, – tėvui rektoriui leidus, 1917 m. spalio 17 d. išvakarėse mes sušaukėme pirmąjį susirinkimą, kuriame dalyvavo pirmieji septyni nariai: tėvas Jozefas Palas, Rumunijos provincijos kunigas, tėvas Antonijus Glovinskis, Rumunijos provincijos dekanas, miręs 1918 m., brolis Žėromas Bijazy iš Paduvos provincijos, miręs 1929 m., tėvas Kvirikas Pignalberis iš Romos provincijos, brolis Antonijus Mansis ir brolis Henris Granata, abu iš Neapolio provincijos, ir aš[1].

Šis susirinkimas vyko vakare slapta vidinėje celėje, už uždarytų durų. Prieš mus buvo Nekaltosios statulėlė, pastatyta tarp dviejų pašventintų žvakių. Brolis Žėromas Bijazy buvo sekretorius. Padrąsinti tėvo Aleksandro Basilio, kuris taip pat buvo Šventojo Tėvo nuodėmklausys, pažado, kad jis paprašys Jo Šventenybę palaiminti M. I., ketinome sukurti jos programą.

Tačiau tėvas Aleksandras neištesėjo pažado, ir mes gavome Šventojo Tėvo žodinį palaiminimą per mūsų ordino vyskupą Dominyką Žakė, tuometinį kolegijos bažnyčios istorijos profesorių. Daugiau nei metus po pirmojo susirinkimo M. I. nejudėjo į priekį ir iškilo tiek daug kliūčių, kad patys nariai nebedrįso apie tai kalbėti. Vienas iš jų netgi mėgino įtikinti kitus, kad viskas buvo veltui. Būtent tada tėvas Antonijus Glovinskis ir po trijų dienų brolis Antonijus Mansis užsikrėtė ispanišku gripu, mirė ir iškeliavo į namus pas Nekaltąją. Na o aš patyriau sunkų atkritimą; smarkiai kosėjau ir spjaudžiau kraują. Atleistas nuo kursų, išnaudojau laiką perrašydamas M. I. programą, kad galėčiau ją pateikti vienuolyno tėvui generolui Dominykui Tavaniui gauti raštiškam palaiminimui. Tėvas generolas parašė palaiminimą ir pareiškė norą išplatinti M. I. tarp katalikiško jaunimo. Jis pridūrė: „Jei jūsų būtų dvylika!“ Nuo tos dienos prasidėjo naujų narių antplūdis. Pirmajame etape M. I. veikla susidėjo iš meldimosi ir Stebuklingųjų medalikėlių dalijimo. Tėvas generolas net davė mums pinigų jiems nupirkti.“

Tebus man atleista, kad taip intensyviai cituoju šį vertingą tekstą, kuris vieną dieną tikrai taps dar didesnių studijų objektu. Prieš aprašinėjant

---

[1] Nors pirmasis susirinkimas įvyko spalio 16 d., spalio 17 d. liturgija prasidėdavo Šv. Margaritos Marijos Alakok šventės „pirmaisiais Mišparais“. Todėl spalio 17 d. visada laikoma judėjimo įkūrimo diena.

tėvo Maksimilijono darbą, naudinga pamatyti jo kuklią pradžią. Dievas naudoja tam tikrus metodus, kurie labai panašūs. Kiekvieno įsteigimo *pamatai – visada daug kančios, daug priešingumų ir daug vienišumo.*

„Buvo septyni šventi įsteigėjai“, – sakys juokaudamas tėvas Maksimilijonas. Bet ne visi septyni vienodai tikėjo būsimuoju darbu. Vienas iš jų, kurio vardą tėvas Maksimilijonas gailestingai nutyli, netgi stengėsi atkalbėti kitus sakydamas, kad „nė vienas iš jų nebuvo protingas“. Jaunasis vienuolis neturėjo teisės ginti savo darbo, nes tėvas generolas uždraudė jam tuo rūpintis.

„Daugiau kaip metus, – rašo tėvas Palas savo liudijime, – net su mumis, pirmaisiais judėjimo nariais, jis nekalbėjo apie savo darbą.“ Akivaizdu, kad minimi metai buvo apatijos metai. Kiti kalbėjo apie darbą, norėdami jam pakenkti, bet jis pats nieko negalėjo sakyti. Mes galime tik spėlioti, kiek jam tai kainavo!

Reikšminga tai, kad savo pareiškime tėvas Maksimilijonas teigia, kad jo darbo varomąja jėga tampa dviejų riterių mirtis. „Jie nuėjo namo pas Nekaltąją melstis už riterių reikalą, skirtą Jos tarnystei.“

Tėvas Maksimilijonas niekada nesiliovė teikti didelę reikšmę savo dangiškiems pastiprinimams. Vieną dieną jis pasakys: „Kiekvieną kartą, kai reikalai prastai klostosi, Nekaltoji pasišaukia vieną iš mūsų į dangų, kad jis galėtų veiksmingiau padėti. Čia, žemai, mes galime dirbti tik viena ranka, nes kita turime už ko nors laikytis, kad patys nepargriūtume; bet danguje turėsime laisvas abi rankas ir Švenčiausioji Mergelė bus mūsų globėja.“

Ar šiuose žodžiuose nejaučiamas „Žiedelių“ gaivumas?

Aš manau, kad netgi šiandien nepakankamai vertinamas tėvo Maksimilijono žavus paprastumas. Vaiko paprastumas! Jis buvo stebuklingai apsaugotas nuo suaugusiojo amžiaus blogybių – liūdesio ir nusiminimo – gyvenimo nepasisekimų karčių vaisių, todėl įsidėmėkime, kad tėvas Maksimilijonas niekada nepatyrė nė menkiausio pralaimėjimo. Viskas, kas jam nutiko, absoliučiai viskas, atėjo iš labai švelnių mylimos Karalienės rankų, kuri, natūralu, davė jam viską, kas geriausia pasaulyje. Jeigu jis nematė to, nesuprato – na, tada tuo geriau! Taip tikėjimas turėjo lemiamą žodį.

Iki šventosios Kūdikėlio Jėzaus Teresės niekas nėra daugiau nuveikęs puoselėjant tą vaikišką dvasią, kurią ji padėjo mums atgauti ir kuri yra Evangelijos abėcėlė. *Nisi efficiamini sicut parvuli*[1]. Galima parašyti gražią knygą apie žavų atvirumą šio barzdoto misionieriaus, dažnai nuviliančio

[1] „Jei nepasidarysite kaip vaikai“ (Mt 18, 13).

mus savo tiesiais žodžiais, aiškiais kaip dvasios kalavijas ir paprastais kaip dangiška logika. Tik šventieji iš tiesų stengiasi padaryti visas išvadas iš permatomos prielaidos: „Dievas yra meilė.“ Tėvas Maksimilijonas turėjo nuostabiai sveiką nuovoką ir buvo logiškas iki galo.

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Ignacą

moterims: liepos 11–16 d.
vyrams: rugpjūčio 22–27 d.

Penkios dienos tam, kas svarbiausia gyvenime

Koks mano gyvenimo tikslas? – Kaip išgelbėti savo sielą? – Kaip atlikti gerą gyvenimo išpažintį? – Kaip tvarkyti savo gyvenimą pagal šį tikslą? – Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? – Kaip giliau pažinti tikėjimą? – Kokia mano vieta Bažnyčioje? – Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Šv. Ignaco rekolekcijos ypač šiandien yra nepaprastai aktualios!

„... Realiai gyvenu gerai, o kitų akimis net ypač gerai. Tačiau nuolatinis dvasinis chaosas kankino dieną ir naktį. Blaškymasis turėjo įtakos mano fizinei ir dvasinei sveikatai. Nuolat vargino begalės darbų, pareigų, ir nuolatinis ateities planavimas bei koregavimas. Jaučiausi pavargusi, liūdna, su tuštuma širdyje bei nuolat kankinančia beprasmio gyvenimo vizija.
Užteko vienos savaitės rekolekcijų, kad ridenimąsi žemyn, savo noru, sustabdyčiau ir atrasčiau vieną gyvenimo tikslą bei nukreipčiau savo planus jam pasiekti. Chaosas išnyko kaip dūmas, nes supratau, kad gyvenau turėdama daug tikslų ir begales griūvančių nerealių planų. Rekolekcijų metu pagaliau atradau save ir pajutau ramybę. Pradėjau rūpintis ne savo išore, o vidumi. Šitaip gyventi daug sunkiau, turi būti sau teisingas, negali savęs apgaudinėti, o situacijas ir galimybes vertinti realiai. Įsivaizdavimo principas čia netinka. Nuolat turi klausti savęs: kodėl, kam to reikia ir kas iš to bus. Ačiū Dievui, pagaliau supratau, kas ta puikybė, ir jai atėjo galas..."

Iš rekolekcijų 2010 m. rugpjūčio mėn.

Šios rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Jos prasidės pirmadienį 12.00 val. (prašome atvykti iki 11.30 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 9.00 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 250 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:
tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Liudviką M. Grinjoną de Monforą

liepos 25-30 d.

Dalyvavimo šiose rekolekcijose sąlyga yra žinojimas apie tobulą pamaldumą Švč. M. Marijai (plg. „Auksinė knyga“). Idealu būtų dalyvauti tiems, kurie jau dalyvavo šv. Ignaco rekolekcijose.

Rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Jos prasidės pirmadienį 15.30 val. (prašome atvykti iki 15.00 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 11 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 250 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:
tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

„Galiausiai aš garsiai pareiškiu, kad perskaitęs beveik visas knygas apie pamaldumą Švenčiausiajai Mergelei ir bičiuliškai pasikalbėjęs su švenčiausiomis bei išmintingiausiomis pastarųjų laikų asmenybėmis, neišgirdau ir nesužinojau nieko panašaus į mano norimą apibūdinti pamaldumo Šventajai Mergelei praktiką, reikalaujančią iš sielos daugiau pasiaukojimo Dievui, išvalančią ją pačią ir jos savimeilę, kuo ištikimiausiai išlaikančią ją malonėje ir malonę joje, kuo tobuliausiai ir lengviausiai suvienijančią ją su Jėzumi Kristumi ir galiausiai pašlovinančią Dievą, pašventinančią sielą ir naudingą artimui.

Kadangi šio pamaldumo esmė slypi viduje, kurį jis turi formuoti, ne visi supras jį vienodai: kai kurie sustos prie to, kas jame išoriška, bet toliau nebeis, ir tokių bus daugiausia; kai kurie, labai nedaugelis, įžengs į jo vidų, bet palypės tik vieną laiptelį. Kas užkops į antrą? Kas pasieks trečią? Galiausiai kas ten pasiliks? Tik tas, kuriam Jėzaus Kristaus Dvasia atskleis šią paslaptį ir nuves ten kaip labai ištikimą sielą, kad ji galėtų daryti pažangą iš dorybės į dorybę (Ps 83, 8), iš malonės į malonę, iš šviesos į šviesą iki pat virtimo Jėzumi Kristumi ir iki pat jo amžiaus žemėje bei šlovės danguje pilnatvės (Ef 4, 13).“

Auksinė knyga, nr. 118–119.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę“. MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre’o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Rinkinyje pateikti interviu ir brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

80 p. Kaina 3 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas

Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos Sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti
Lietuvoje išleistas pirmą kartą; apima daugelį religinio gyvenimo aspektų ir šiuolaikinių dorovinių problemų; skaidrus turinys; yra abėcėlinė dalykinė rodyklė; aiškus suskirstymas; didelis šriftas, patogu skaityti; paprasta ir aiški kalba.

Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

NAUJIENA

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)
Knygoje aprašomas lenko pranciškono, Nekaltosios Riterijos (*Militia Immaculatae*) įkūrėjo kun. Maksimilijono Kolbės gyvenimas. Vaikystėje apsireiškusi Švč. Mergelė Marija visam amžiui pavergė jo širdį. Besąlygiškai vykdydamas Jos, o per Ją ir Dievo valią, tėvas Maksimilijonas pasirinko apaštalavimą per spaudą. Lenkijoje ir Japonijoje jis įkūrė Nekaltosios miestus (*Nepokalianovą ir Mugenzai no Sono*), kur vienuoliai spausdino katalikiškus leidinius. 1941 m. kunigas buvo žiauriai nukankintas nacių koncentracijos stovykloje, kai pasisiūlė numirti vietoj pasmerkto šeimos tėvo. 1984 m. jis paskelbtas šventuoju. Lietuviškas knygos leidimas skiriamas Maksimilijono Kolbės 70-osioms mirties metinėms paminėti.

Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE
Knygelė supažindina su šv. Maksimilijono Kolbės įsteigtu *Militia Immaculatae* (MI) judėjimu: jo atsiradimu, istoriniu vystymusi, tikslais ir jų įgyvendinimo būdais. Pateikiami originalūs įstatai ir tėvo Maksimilijono pastabos, skirtos MI.

32 p. Kaina 7 Lt.

Numatoma išleisti:

Iš serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“:
IV knyga. „Modernizmas“
V knyga. „Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“.

Serija bus tęsiama.

Liturginis kalendorius

Gegužė

Gegužės 1 S – Baltasis sekmadienis, Velykų oktava – I klasė.
Dievo Gailestingumo šventė. Motinos diena.
Gegužės 2 Pr – Šv. Juozapas Darbininkas, Švč. M. Marijos Sužadėtinis, išp. – I kl.
Gegužės 3 A – Eilinė diena – IV klasė; šv. Aleksandro I, pop., Evencijaus ir Teodulo, kankinių, ir šv. Juvenalio, vysk. ir išp., minėjimas.
Gegužės 4 T – Šv. Monika, našlė – III klasė.
Gegužės 5 K – Šv. Pijus V, pop. ir išp. – III klasė. (Pal. Mykolas Giedraitis, išp.)
Kunigų ketvirtadienis.
Gegužės 6 P – Eilinė diena – IV klasė; *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
Gegužės 7 Š – Šv. Stanislovas, vysk. ir kank. – III klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
Gegužės 8 S – II sekmadienis po Velykų – II klasė.
Gegužės 9 Pr – Šv. Grigalius Nazianzietis – III klasė.
Gegužės 10 A – Šv. Antoninas, vysk. ir išp. – III klasė; šv. Gordiono ir Epimacho, kank., min. (Kaišiadorių vyskupijoje: katedros konsekravimo metinės – I klasė.)
Gegužės 11 T – Šv. Pilypas ir Jokūbas, apaštalai – II klasė.
Gegužės 12 K – Šv. Nerėjas, Achilas ir Domicelė, merg., bei Pankratas, kankiniai, – III klasė.
Gegužės 13 P – Šv. Robertas Belarminas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
Gegužės 14 Š – Eilinė diena – IV klasė; šv. Bonifaco, kank., min.
Gegužės 15 S – III sekmadienis po Velykų – II klasė.
Gegužės 16 Pr – Šv. Ubaldas, vysk. ir išp. – III klasė.
Gegužės 17 A – Šv. Paskalis Bailonas, išp. – III klasė.
Gegužės 18 T – Šv. Venantas, kank. – III klasė.
Gegužės 19 K – Šv. Petras C., pop. ir išp. – III klasė; šv. Pudencijonos, merg., min.
Gegužės 20 P – Šv. Bernardino Sieniečio, išp., min.
Gegužės 21 Š – Eilinė diena.
Gegužės 22 S – IV sekmadienis po Velykų – II klasė.
Gegužės 23 Pr – Eilinė diena.
Gegužės 24 A – Eilinė diena.
Gegužės 25 T – Šv. Grigalius (VII), pop. ir išp. – III klasė; šv. Urbono I, pop. ir kank., minėjimas.
Gegužės 26 K – Šv. Pilypas Neris, išp. – III klasė; šv. Eleut., pop. ir kank., min.
Gegužės 27 P – Šv. Beda Garbingasis, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Jono I, pop. ir kank., minėjimas.
Gegužės 28 Š – Šv. Augustinas (Kenterberietis), vysk. ir išp. – III klasė.
Gegužės 29 S – V sekmadienis po Velykų – II klasė.
Gegužės 30 Pr – Šv. Felikso I, pop. ir kank., minėjimas.
Mažosios litanijos, arba maldavimai (Kryžiaus dienos).
Gegužės 31 A – Švč. M. Marija Karalienė – II klasė; šv. Petronėlės, merg., min.
Mažosios litanijos, arba maldavimai (Kryžiaus dienos).

Birželis

Birželio1 T – Kristaus Viešpaties Žengimo į dangų vigilija – II klasė.
Mažosios litanijos, arba maldavimai (Kryžiaus dienos).
Birželio 2 K – Viešpaties Žengimas į dangų (Šeštinės) – I klasė.
Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė.
Kunigų ketvirtadienis.
Birželio 3 P – Penktadienis po Žengimo į dangų – IV klasė.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
Prasideda pasiruošimo Sekminėms novena – „Veni, Creator".
Birželio 4 Š – Šv. Pranciškus Karačiolas, išp. – III klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
Birželio 5 S – Sekmadienis po Žengimo į dangų – II klasė. – *Tėvo diena.*
Birželio 6 Pr – Šv. Norbertas, vysk. ir išp. – III klasė.
Birželio 7 A – Eilinė diena.
Birželio 8 T – Eilinė diena – IV klasė.
Birželio 9 K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Primo ir Felicijono, kankinių, min.
Birželio 10 P – Šv. karalienė Margarita, našlė – III klasė.
Birželio 11 Š – Šv. Barnabas, apaštalas – III klasė.
Birželio 12 S – Sekminių sekmadienis – I klasė.
Birželio 13 Pr – Pirmadienis Sekminių oktavoje – I klasė.
Birželio 14 A – Antradienis Sekminių oktavoje – I klasė.
Birželio 15 T – Sekminių metų ketvirčio diena – I klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
Birželio 16 K – Ketvirtadienis Sekminių oktavoje – I klasė.
Birželio 17 P – Sekminių metų ketvirčio diena – I klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
Birželio 18 Š – Sekminių metų ketvirčio diena – I klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
Birželio 19 S – I sekmadienis po Sekminių, Švenčiausiosios Trejybės šventė – I kl.
Birželio 20 Pr – Šv. Silverijaus, pop. ir kank., minėjimas.
Birželio 21 A – Šv. Aloyzas Gonzaga, išp. – III klasė.
Birželio 22 T – Šv. Paulinas Nolietis, vysk. ir išp. – III klasė.
Birželio 23 K – Švenčiausiojo Kristaus Kūno šventė (Devintinės) – I klasė.
Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė.
Birželio 24 P – Šv. Jono Krikštytojo Gimimas (Joninės) – I klasė. (Kauno arkivyskupijoje: arkivyskupijos globėjas.)
Birželio 25 Š – Šv. Vilhelmas, abatas – III klasė.
Birželio 26 S – II sekmadienis po Sekminių, – II klasė.
Birželio 27 Pr – Eilinė diena.
Birželio 28 A – Petrinių vigilija – II klasė.
Birželio 29 T – Šv. Petras ir Paulius, apaštalai (Petrinės) – I klasė.
Visuot. Bažnyčioje privaloma šventė.
Birželio 30 K – Šv. Pauliaus, apaštalo, paminėjimas – III klasė; šv. Petro, ap., min.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V: 7.15 Šv. Mišios* / 18.15 rožančius (IV: 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Nuo kovo mėn. pamaldos vakare prasidės viena valanda vėliau.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Šiuo metu vyksta statybiniai darbai. Dėl Mišių sekmadieniais prašome pasiteirauti iš anksto.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a.s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a.s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)